

Paranorma! Art

Selfish Platinum

© Selfish Platinum 2016

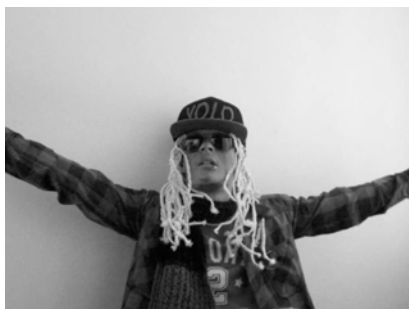
Upozornění: Následující příběh je čistě fiktivní. Postavy, události a místa z tohoto příběhu se nevztahují k žádným skutečným osobám, místům či dění.

Upozornění: Jakékoli porušování integrity díla a přejímání jeho částí je autorem přísně zakázáno!

O autorovi

Selfish Platinum je mladý všestranný umělec, který velkou část svého dosavadního života věnoval kreativní tvorbě, zejména rapu. Kromě své hudební tvorby rád maluje a vytváří a sepisuje nejruznější příběhy – čistě fiktivní, ale také ty inspirované skutečností. Ve svém volném čase jezdí na waveboardu a poslouchá hudbu jiných interpretů.

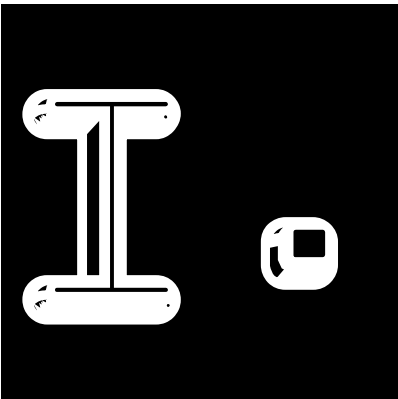
V případě zájmu ho můžete kontaktovat na emailové adrese:
selfishplatinum@gmail.com

POKUD JE TEORIE O PARALELNÍCH SVĚTECH PRAVDIVÁ
A EXISTUJE NEKONEČNĚ MNOHO MOŽNOSTÍ, PAK SE TENTO
PŘÍBĚH NĚKDE SKUTEČNĚ STAL...

ROYCOVI
A PANU REGINALDU ÁNGELO
CHARLESovi

NECHť VAŠE DUŠE DOJDOU KÝŽENÉHO KLIDU...

Kapitola I – Vychýlené misky vah

Dvojčatům Mannymu s Nellym bylo dvacet tři let. Oba studovali a stále žili v jedné domácnosti s tátou i se starším bráchou Alexem. Jejich táta a brácha kdysi měli těžký život, ale toho se dvojčata nemohla účastnit, protože již od malička vyrůstala v adopci, a právě prožívala třetí rok zpátky doma u svého biologického otce.

Táta byl divným člověkem. Navenek extravagantním, jako kdyby byl zpěvákem z nějaké hard rockové kapely, křiklavě žluté nabarvené vlasy, rozčuchaný, tetování, avšak uvnitř byl tím nejhodnějším a nejchápavějším člověkem, kterého jste si kdy přáli poznat. I ve svém věku se věnoval studiu psychologie a rád se staral o druhé a pomáhal slabším. A protože jeho ochota byla často až přehnaná, drželi se od něho Alex a Nelly co nejdál, zatímco slabý a ustrašený Manny se od něho nechával utěšovat pokaždé, když se mu něco nepovedlo, nebo mu někdo ukřivdil. A to zvyšovalo propast mezi ním a jeho sourozenci, a zároveň utahovalo jeho nezdravě silné pouto k tátovi.

Manny byl vždy a všude jasným outsiderem. Nešlo o to, že by nebyl chytrý nebo talentovaný, ale nikdy nedokázal svůj talent správně prodat. Ve společnosti byl nejistý a na svůj věk byl až příliš dětinský. Měl rád domácí zvířátka, rád maloval a psal, ale nikdy se nedokázal k ničemu postavit čelem. Když se mu nedařilo, byl přehnaně smutný. Když se mu zdálo, že o něj nikdo nemá zájem, trpěl depresemi a dokázal třeba celý den nevylézt z postele.

To Nelly byl jiný. Společenský, otevřený, ne příliš extravagantní, ale ani ne nudný, zkrátka tak akorát. Vždy měl hodně přátel a dokázal okolo sebe utvořit uvolněnou atmosféru, která každého magneticky přitahovala. A to mu utrápený Manny vždy záviděl. Ale kdyby tušil, co ho teprve čeká, býval by si vážil svého dosavadního života a nežehral na věci, které nemohl změnit. Jednoho večera se totiž život dvojčat otočil úplně naruby...

Začalo to nevinně. Venku již byla tma a všichni členové rodiny byli pohodlně usazení v křeslech v obývacím pokoji. Učili se.

„Mohl bych zapnout televizi,“ navrhl Nelly, kterého již ticho a soustředění všech nudilo.

„Jdi někam,“ odvětil zamračený Alex a Nelly raději s povzdechem praštil s papíry a šel se osprchovat, než aby rozpoutal další hádku s tím nejvýbušnějším členem rodiny. Hádku, při které je bude zase táta kárat, že Mannymu způsobují zbytečné deprese, a Manny pak sám bude „simulovat“ s úmyslem, aby ho táta celý zbytek večera obskakoval.

'Divná rodina,' pomyslel si Nelly a tu chvíli se mu chtělo někam „vypadnout“. Někam, kde by měl konečně klid a kde by se mohl svobodně nadechnout. Připadalo mu, že táta s Mannym snad přitahují všechny problémy světa, a to on, Nelly, nenáviděl.

Sotva se nachystal ke sprše, někdo zazvonil na domovní dveře. Nelly byl sice unavený a sprchu si teď přál více než cokoli jiného na světě, přesto mu však zvědavost nedala. Obvykle k nim nikdo nezvonil, zvláště ne takhle pozdě večer. Znovu se tedy oblékl, a stihl přijít právě včas, aby mohl být svědkem toho nejpodivnějšího setkání, které by si kdy dovedl představit.

Za dveřmi totiž stáli hned tři lidé. Jeden středního věku, tak okolo pětácti, a za ním dva kluci Nellyho věku. Oba kluci vedle sebe měli sbaleny kufry a vypadali, že se snad (v Nellyho nejčernějších představách) chystají do této domácnosti přistěhovat. Nellyho táta se však zatvářil, jako kdyby právě osobně potkal nějakou rockovou hvězdu.

„Pan Charles! Já jsem o vás četl! Vy jste ten špičkový psychoterapeut, parapsycholog a...“

„Rád Vás poznávám, pane Cartere,“ odvětil rychle ten cizinec, snad v rozpacích z tak vřelého přivítání.

Táta ztuhl, neschopen dále mluvit a oči měl stále široce otevřené. Alex by se býval i vsadil, že ten neznámý člověk přivedl tátu do opravdového transu.

„Potřeboval bych s vámi něco osobně probrat. Mohu dál?“

„J-j-jistě! Jen pojd'te!“ Táta udělal několik zbrklých zbytečných gest, která Mannyho rozesmála. Jeden z neznámých kluků po něm šlehl našťvaným pohledem.

„Rád bych si s vámi promluvil o samotě, pokud dovolíte. Ostatní zatím mohou počkat na chodbě,“ diktoval si sebevědomě podmínky ten cizinec. Alex, který byl zvyklý, jako druhý nejstarší člen rodiny, účastnit se všech důležitých porad a rozhodování, dal jasně najevo svou nevoli tím, že se odebral do svého pokoje a hlasitě za sebou práskl dveřmi, až se chudák Manny, vyvedený z míry nezvyklou situací, začal třást. Nikdo si ho však nevšímal. Na úzké chodbičce se teď proti sobě vyskytly dva tábory kluků, z nichž se ani jeden nebyl příliš ochotný seznamovat s protistranou.

Situace se změnila až za pár dusných a nekonečně dlouhých minut, kdy ze svého pokoje opětovně vyšel Alex a zcela bez bázně si oba dva cizí kluky zblízka změřil pohledem.

„Kdo jste?!“ zeptal se jich.

„Co je ti do toho...“ odvětil ten extravagantnější z dvojice. Vzhledem nápadně připomínal Alexova tátu.

„Cože???“ zeptal se Alex a očima ho propíchoval. Manny věděl, co přijde, a proto si začal rukama nervózně zakrývat obličej.

Naštěstí k ničemu nedošlo. Dveře dělící kluky od jejich táty a toho neznámého cizince se právě prudce otevřely, až Nelly a oba dva cizí kluci nadskočili.

„Tak co?“ ptal se hned Alex táty. Odpovědí mu bylo pouze nervózní mlčení a tátovy trapné poloúsměvy. Táta se mu ani nebyl schopen přímo podívat do očí. Alex tušil, že se něco děje. Něco bylo sakra špatně, ale nikdo další neměl ani nejmenší ponětí, co.

„Pojd'te dál, kluci, táta vám chce něco důležitého říct,“ pobídl všechny přítomné ten cizí pán. Kluci pomalu vešli.

„Tati, co se děje?!“ naléhal Nelly. Tátův obličej sebou začal mírně cukat.

„Necháme vás chvíli o samotě,“ rozhodl ten cizinec a odvedl si své kluky za dveře. Mezitím Alex hlasitě vzdychl, protože měl neblahé tušení, že snad něco hrozného provedl, ale ani zaboha nevěděl, co.

Mýlil se. Neprovedl.

„Manny a Nelly, vy prý nejste moji synové,“ řekl táta nepřirozeně hlubokým, až skoro robotickým hlasem, a stále se upřeně díval do země. Pak mu začaly téct slzy. Nikdo kromě Alexe nebyl schopen žádné reakce.

„Počkej, počkej, takže tamti dva jsou prý tvý synové místo Mannyho a Nellyho?“ odtušil Alex. Táta mlčky přikývl a vypadal, že se každou chvíli zhroutí. Tahle situace ho zjevně úplně odrovnala.

„JÁ JIM DÁM SYNOVÉ!!!“ rozkřičel se Alex a vyrazil pryč z místnosti s takovou vervou, až někoho z nevitáných návštěvníků srazil dveřmi. Bylo mu to ale jedno. Nenáviděl ty cizí lidi, co se mu teď tak náhle měli dostat do života, a proto se rozhodl, že s nimi nikdy nepromluví. Věděl, že zároveň se svým odchodem z místnosti nechává tátu ve štychu, ale to ho také nezajímalo. Přál si vypadnout. Chtěl pryč.

Nelly se na to díval jinak. Chvilí mlčky pozoroval rozrušeného tátu, ale pak se bez jakékoli silné emoce zeptal, co teď s ním a s Mannym bude. A protože dveře po Alexově spěšném odchodu zůstaly otevřené, do hovoru se přišel vložit i ten cizí pán.

„Půjďte ke mně bydlet. Jsem bohatý, takže u mě budete mít všechno, co si budete přát, a už nikdy nebudete muset pracovat.“

Jestli čekal, že tímto oba kluky oslní, byl na omylu. Nelly sice vypadal šokovaně v pozitivním slova smyslu, ale autistický Manny nijak zvlášť nadšený nebyl.

Po několika hodinách teskného loučení a příprav odváděl ten cizinec Mannyho s Nellym do jejich nového domova.

'Super,' pomyslel si Nelly nasedaje na zadní sedadlo blyštivého luxusního vozu, okolo kterého se na ulici i za nočního světla pouličních lamp shromažďovali zvědavci.

Něco ale nehrálo. Do mysli se mu dral nepatrný, avšak velmi dotěrný alarmující pocit, že to, co se děje, je předzvěstí něčeho neuchopitelně divného až děsivého. Poté, co vkročil do vozu a usedl pohodlnou sedačku, už ale věděl, že není cesty zpět...

Kapitola II – Podivný zájem

Před obrovskou zářivě osvětlenou budovou Da Master's Production prudce zastavilo nablýskané sněhově bílé Maserati. Patřilo Rogerovi, jednomu z těch mladých šťastlivců, kterým se povedlo narodit se do komunity těch nejbohatších, a nikdy nepoznat chudobu či těžkou práci. Z vnitřku auta se ozývala hlasitá hudba, kterou se Roger pokusil přehlušit netrpělivým zatroubením. S povzdechem se podíval na hodinky, a pak se zadíval zpět na obrovský štít budovy, která ho přitahovala již od dětství.

Da Master's Production byla hudební společnost zaměřená na mladé dospělé rappery mezi osmnácti a pětadvaceti lety, která slibovala všem svým chráněncům zaručený start do hudební branže. Uvnitř, podle toho, co se Roger doslechl, panovala přísná hierarchie a disciplína. Textaři, zvukaři, grafici, a producenti, a tak dále, ti všichni byli podřízeni režisérům a některým dalším vedoucím členům personálu. Ti zase umělcům stojícím na špičce, kteří jako jediní dostali šanci sklidit všechn úspěch za usilovnou práci ostatních. A na samotném vrcholu této hierarchie se samozřejmě „vyhříval“ zakladatel Da Master's Production – samotný Da Master, který vybíral nové členy svého početného týmu se vší pečlivostí.

Dostat job v Da Master's Production byl téměř nadlidský úkol, ale i pro toho, komu se to povedlo, to automaticky neznamenalo úspěch. Byli jste neustále ponižováni těmi nejlepšími a mezi jednotlivými členy různých sekcí panovala tak silná rivalita, že mnozí nadějní umělci byli nuceni kvůli následnému špatnému psychickému stavu tuto práci opustit. Opravdových šťastlivců, které si samotný boss oblíbil, bylo málo.

Jedním z nich byl YoungAndBeatz Da Master, Rogerův kamarád, který se právě drsnáckým krokem blížil k vozu.

Roger mu zevnitř otevřel dveře.

„Jdeš pozdě, vole.“

YoungAndBeatz si odhrnul za rameno své dlouhé černoblonďané copánky a rozvazoval si stříbrný šátek.

„Jste zase natáčeli?“ zeptal se ho Roger.

„Jo.“

„Cool. Kdy to vyjde?“

„Nevím, vole, zeptej se produkce.“

„Děje se něco?“ zeptal se Roger.

YoungAndBeatz se chvíli odmlčel. Roger vypnul hudbu.

„Dneska se mnou mluvil Da Master a... víš, jak si Charles prej má dneska vyzvednout svoje prej pravý syny místo Emmetta a Garretta?“

„To mi ani nepřipomínej,“ povzdechl si Roger a uhnul pohledem do dálky. Emmett byl totiž jeho best-friend-for-life a Roger se s jeho tak rychlou ztrátou prostě nechtěl a nemohl stále smířit.

„Tak prej jeden z nich, nějaký Manny, nebo co??? ... No, prostě, máš ho prej přemluvit, aby se přidal k Da Master's Production.“

„A PROČ ZROVNA JÁ?!!!“ vybuchl Roger. Sám Da Master ho před dvěma lety odmítl vzít jako producenta, a Roger mu to dosud nemohl zapomenout. Věděl sice, že ho Da Master odmítl oprávněně, protože Roger neměl příliš velký talent, přesto však viděl v Da Masterově přístupu k YoungAndBeatz určitý náznak protekce.

„Něčím to smrdí, vole...“ přemýšlel YoungAndBeatz, „mně se ani nezdá, že by Emmett s Garrettem nebyli Charlesovi synové. Proč??“

„To mi povídej, brácho.“ Roger se rychle rozjel, ale pak si něco uvědomil a prudce zastavil, až YoungAndBeatz vypadl z ruky mobil.

„Co blbneš, vole?“ rozčiloval se.

„Sorry. Jenom mi došlo, že dneska večer nebudu přespávat u Emmetta, protože už tu ŽÁDNÝ EMMETT NENÍ!!!“ Roger podrážděně zabušil do volantu.

„Podívejte, to je YoungAndBeatz!!“ ...

„No jo, fakt!!!...“ ozvaly se přes stažené okénko vzrušené dětské hlasy.

YoungAndBeatz se pousmál.

„Na to nemám čas,“ zakroutil hlavou Roger a vytuněné bílé Maserati se znovu rozjelo do ulic.

Celý večer pak YoungAndBeatz s Rogerem vyhledávali dotyčného Mannyho na internetu, našli jich celou řadu, ale žádný z nich podle všeho nebyl tím, o kterého se tolik zajímal nejen Charles, ale i samotný Da Master! YoungAndBeatz si byl jistý pouze jednou věcí – tím, že jeho boss má pro to, že projevuje zájem o toho cizího kluka, asi pořádně velký důvod. Buď bude asi hodně dobrý, což je HODNĚ NEPRAVDĚPODOBNÉ, protože na členství v labelu se obrazně řečeno stojí nekonečné fronty. Zbývá už tedy jediná možnost... že ten kluk ukrývá nějaké opravdu velké šokující tajemství...

Ale co by to mohlo být? YoungAndBeatz a Roger se po sobě podívali a oběma bylo jasné, že to snad raději nechtějí vědět...

Kapitola III – Party na jachtě

Nelly se začal probouzet a skrz zavřená oční víčka si již uvědomoval ranní světlo. Když však oči otevřel, zmocnila se ho nejprve panika, kde že se to nachází, a teprve až s pohledem na ladně se vlnící listy jedné ze vzrostlých palm na prostorné terase, na kterou se díval skrz obří prosklenou stěnu, mu všechno začalo docházet. Začínal jím zachvívat pocit vzrušení z nového života, který ho čeká. Byl bohatý. Byl mladý. Mohl mít všechno, na co kdy jen pomyslel!

Vstal a rozhlédl se. Jeho pokoj byl natolik prostorný, že by se tam vešly celé dvě rodiny, ale teď to bylo všechno jeho! Nelly pozoroval zajímavý design a zkoumal luxusní nábytek, na němž nebyla usazená ani jemná vrstvička prachu. Zřejmě měli i služby, napadlo ho. Jeho domněnka se potvrdila, když našel na polici před sebou úhledně naskládané a vyžehlené oblečení, na kterém ležela obálka s nějakým vzkazem. Nelly ji rychle otevřel. Byl od jeho nového táty. Stálo tam, že se má přidat k oslavě jejich uvítání venku před domem na jachtě.

Nelly se zarazil a pohlédl ven. V nevelké dálce uviděl třpytivě namodralé mořské vlny a na nich kotвило něco, co vypadalo jako ona zmiňovaná jachta.

„YEEES!“, vykřikl nahlas a měl takovou radost, že začal po místnosti poskakovat jako zajíc. Ve svém radostném vzrušení si však neuvědomil, že je už za pět jedna hodina odpoledne a setkání s novým tátou začíná již za pět minut! To potom byl shon! Oblečení, kravatu... 'sakra, jakže se to váže?', a hlavně rychle vypadnout.

YoungAndBeatz se rovněž zdržel. Když dorazil, byla již party v plném proudu, a jachta se už už odlepovala od břehu.

„Počkejte!“ vykřikl Roger a spěšně pomáhal svému kamarádovi na palubu.

„Tak co???“ zeptal se udýchaný YoungAndBeatz, když se konečně vyškrábal nahoru.

Roger jen mlčky ukázal směrem, kde zády k nim a čelem k hloučku jiných stály dvě postavy, z nichž jedna držela tu druhou okolo ramen. YoungAndBeatz však proti sluníčku viděl jen neurčité siluety.

„To je on,“ dodal Roger a YoungAndBeatz si přešel do jiného úhlu, aby na dvojici dobře viděl. Vtom se dvojice otočila a zadívala se jejich směrem.

„Tady jste!“ uvítal Rogera s YoungAndBeatz Charles, „tak tohle je můj syn – Nelly.“

YoungAndBeatz se zadíval neznámému do tváře a pochopil, proč tohle kluka jeho boss Da Master chce tolik mít pod svými ochrannými křídly. Anebo si to aspoň myslel. Ten kluk měl totiž charisma. S pohledem ve smyslu *asi-jsem-si-spletl-jméno* se YoungAndBeatz zadíval na Rogera a mírně přikývl. Pak pár metrů od nich uviděl samotného Da Mastera, na kterého nyní zavolal.

„Tohle je Nelly, ten nový kluk, a tohle je můj šéf... já totiž pracuju v hudební branži,“ vysvětloval YoungAndBeatz.

Da Master se na Nellyho krátce nuceně usmál, a pak zvolna odhlédl směrem k YoungAndBeatz a z očí mu sršely blesky, až se YoungAndBeatz stáhl žaludek.

„Můžeš na chvíli?... Omluvte mě,“ pronesl Da Master a spěšně odváděl YoungAndBeatz mimo doslech.

„CO TO MÁ ZNAMENAT??? JASNĚ JSEM TI ŘEKL, ŽE CHCI TOHO DRUHÉHO! A JESTLI MÁŠ PROBLÉMY SE SLUCHEM, NEBO CO, TAK SE ROZMYSLI, JESTLI VŮBEC PATŘÍŠ POD DA MASTER'S PRODUCTION!!!“

YoungAndBeatz se málem zastavilo srdce. Ještě nikdy nepoznal svého šéfa tak naštvaného.

Da Master ale pokračoval: „Vím, že jsi udělal chybu, ale my v Da Master's Production chyby nepřipouštíme. ZKRÁTKA NEPŘIPOUŠTÍME, ROZUMĚL JSI??!!“

Takže jestli mi hodně brzo nepřivedeš toho druhýho, tak máš jasnej vyhazov a už si ANI NEŠKRTNEŠ! Ty potřebuješ Da Master's Production, ale my se bez tebe zcela dobře obejdeme. Bez nás jsi nula A TY TO DOBŘE VÍŠ!“

YoungAndBeatz se div nerozbrečel. Tohle opravdu nečekal, na takové chování vůči němu samotnému vůbec nebyl zvyklý. Báł se, že ta slova myslí jeho šéf zcela vážně, a věděl, že pokud by u Da Master's Production musel skončit, Da Master by měl v rukou nástroje, kterými by ho mohl úplně zničit. Všechno o YoungAndBeatz by vyplávalo na povrch a jemu samotnému by asi nezbylo, než si dobrovolně ukončit život. YoungAndBeatz si byl vědom, že se pod zářivě lesklým obalem jeho hudební kariéry nachází zašlé smetí a prach, které by nerad vyhrabal. Častokrát se YoungAndBeatz pomyslně vyhříval na slunci slávy, smál se a užíval si života bez zábran, avšak v hloubi duše věděl, že kdyby to „něco“ někdo zjistil, už by nebylo pomoci. Riziko bylo poměrně vysoké. Ale někdy k tomu stejně dojde, protože naše minulé skutky se na tomhle světě neztrácí, ale číhají na nás kdekoli na naší další cestě.

S polouslzenýma očima si YoungAndBeatz uvědomil další fakt, který ho natolik šokoval, až se mu zvedl žaludek – že ten kluk, koho chce Da Master tolik poznat, na tom bude minimálně stejně, ne-li hůř...

Dali byste v sázku někoho cizího, abyste si sami zachránili krk?

Kapitola IV – Setkání se Star

Manny se oslavy na jachtě neúčastnil. Hned ráno si s ním totiž zašel promluvit nový táta, který již věděl o Mannyho problémech s autismem, a proto ho nechtěl zatěžovat novými zážitky. Nový táta, pan Charles, ho také zavedl do své soukromé knihovny, což byla místnost s pohodlným křeslem a tunami zajímavých knih. To Mannymu udělalo obrovskou radost. Charles k němu byl hodný a velmi laskavý, a Manny už teď věděl, že je to asi ten nejlepší psychoterapeut na světě.

„Vrátím se z jachty dřív, protože od pěti mám sezení s jedním klukem, a na tebe bych si mohl udělat čas hned v šest dnes večer, co říkáš?“

Manny mlčel, protože nebyl zvyklý mluvit, a to, že na něj mluvil ještě skoro cizí člověk – i když jeho táta – ho uvádělo do vnitřních rozpaků.

„Autismus pro mě není žádný problém, brzy se ho zbavíš,“ pokračoval Charles, „jsou daleko horší případy, a všichni to nakonec překonali. Například ten, co ke mně dneska přijde, na tom byl daleko hůř. Hluboké deprese. Sebepoškozování, a tak. Nakonec se z toho dostal, a teď už se i směje. Seznámím tě s ním.“

Třiadvacetiletý Royce seděl na zadním sedadle auta a prohlížel si své hubené, hluboce zjizvené ruce. Cestou na terapii ho vzal řidič, jehož Royceova rodina zaměstnala a kterého Royce nenáviděl. Ne, že by mu vadil jako člověk – ten řidič si ho kromě pár zdvořilostních frází vůbec

nevšímal – ale právě pocit té odtazitosti a pouhých chladných obchodních vztahů se Royceovi přičil.

Před dvěma a půl lety si Royce sáhl až na dno. V záchvatu pokusů ublížit si ho našli rodiče a on se zcela vyčerpaný, bolavý, a až nevysvětlitelně nešťastný probudil na chladném nemocničním lůžku. I přes všemožnou snahu doktorů o jeho úplné psychické a fyzické vyléčení mu na obličejích a na rukou zůstala hluboce znatelná památka na onu osudnou noc, a on, ačkoli byl v jádru hodný, nyní své okolí odpuzoval. Trpěl naprostou osamělostí a zoufalstvím. Jeho jediným útočištěm byly terapie a společná setkání s těmi, kteří si prošli něčím podobným. Ve skutečnosti ale nikdo z nich Royce nechápal. Nikdo na tom totiž nebyl tak špatně.

Další vážnou krizí si Royce prošel před půl rokem, kdy přišel o iluzi něčeho, na čem jediném mu ještě záleželo. Ve své osamělosti si Royce oblíbil tenkrát nového umělce Da Master's Production – rappera jménem YoungAndBeatz – ve kterém viděl nedosažitelný vzor a potencionálního kamaráda. Royce si představoval, jak se jednoho dne s YoungAndBeatz setká, jak se s ním YoungAndBeatz nerozlučně skamarádí, a možná ho zavede do Da Master's Production, a Da Master pak třeba Royce zaměstná jako grafika. Ostatní mladí lidé se Royceovi po té nehodě posmívali nebo vyhýbali, ale on věřil, že právě YoungAndBeatz bude jiný. Svěřil se s tím svému terapeutovi.

„Já se s Da Masterem znám a YoungAndBeatz pod ním pracuje – možná bych ti s ním mohl sjednat schůzku, ale zatím raději nic neslibuji,“ řekl tenkrát terapeut, jehož příjmením bylo shodou okolností pro nás již známé „Charles“.

Royce byl tenkrát nesmírně nadšený. Byl přesvědčený, že to s ním jeho terapeut Charles myslí dobře, a zároveň se mu měl splnit jeho sen!... A za ním možná další přání... a další... a další a další a další! Už mu bude na světě jenom dobře.

Den návštěvy Da Master's Production konečně nastal. Royce byl zaveden do obrovské čekací haly, kterou tu a tam proudily skupinky grafiků, producentů, a vlastně všech, kteří byli v Da Master's Production zaměstnáni. Royce dychtivě osaměle čekal a zprvu si nevšímal posměchu a narážek všech kolemjdoucích. Po hodině a půl už se ale čekání stalo nesnesitelným. Royce si upřeně prohlížel dárek, který přinesl pro YoungAndBeatz – výstavní pozlacenou repliku mikrofону – a uvědomoval si, že kdyby YoungAndBeatz vůbec nepřišel, tak by Royce tuhle věc zahodil – nesnesl by totiž pohled na symbol svého největšího zklamání.

Po následujících pěti nekonečných minutách se YoungAndBeatz konečně objevil. Nebyl ale sám. Byl v hloučku dalších tří chechtajících se rapperů, které Royce znal z videí.

„To sis vážně myslel, že mám chuť se s tebou setkat?“ zvedl YoungAndBeatz s hranou lhostejností obočí a jeho početný doprovod se sborově rozchechtal.

Royce ucítil, jak mu do obličeje stoupá horkost.

„...Já...“ vydal ze sebe, neschopen dalších slov. YoungAndBeatz ho přerušil.

„Já mám hoooodně fanoušků,“ prohlásil YoungAndBeatz ledabyle, „a setkat se se mnou je pro všechny z nich největším snem. Nesplnitelným snem. A ty sis asi myslel, že jseš někdo víc než oni. Že z tebe padnu na kolena nebo co?! Jak sis to vůbec mohl myslet?“

Ostatní se znovu zachechtali a YoungAndBeatz se řezavě zasmál s nimi.

„Měl by ses na sebe pořádně podívat, a pak zalézt někam, kde nebudeš nikomu otravovat život. Jsi totiž zbytečný. Zbytečný a úplná nula. Nazdar.“

YoungAndBeatz se společně s pobaveným hloučkem otočil zády a za řezavých poznámek svého doprovodu se stále chechtal a jeho smích a uštěpačné poznámky se rozléhaly chodbou, i když už nadobro zmizel z dohledu. A pak se Royceovi tyto urážky ještě týdny a týdny rozléhaly hlavou, až do té doby, než se jednoho dne za pomoci terapeuta, a zároveň kamaráda Charlese dokázal nad nesnesitelně krutý zážitek alespoň trochu povznést. Už si fyzicky neubližoval, ale ten pozlacený mikrofon si nechal, a díval se na něj vždy, když se zrovna hluboce nenáviděl.

Kapitola V – Neuchopitelnost reality

Bylo tři čtvrtě na šest večer a uvítací party na jachtě už pomalu ztrácela svůj význam. Už

hodinu se kotvilo pouze u břehu, hosté již pomalu odcházeli, a i YoungAndBeatz s Rogerem už byli na cestě pryč. Dozvěděli se totiž, že Manny, kterého tolik potřebovali najít, se party vůbec nezúčastnil, a proto se ho chystali odchytit v čekárně před Charlesovou ordinací.

Když vstoupili dovnitř, jejich pohled padl na osamělého nahrbeného kluka, krčícího se na jedné ze sedaček. Lekl se jich a okamžitě zbrkle položil časopis, který si právě prohlížel; připadal si snad, že tím, že si ho čte, dělá něco špatného. YoungAndBeatz se podíval na Rogera, jako kdyby nevěděl, jak začít nebo jestli se vůbec dá s tímto chudákem nějak komunikovat. Roger jen povytáhl obočí. Sám netušil, proč by se Da Master zajímal zrovna o tohle individuum.

„Ty jsi Manny, že jo?“ začal opatrně YoungAndBeatz.

Manny chvíli nehybně seděl, a pak sebou mírně cukl. S pohledem upřeným na zem mírně přikývl.

„Ahoj,“ pozdravil ho pro změnu Roger. Manny něco téměř neslyšně zamumlal, co jen vzdáleně znělo jako „ahoj“.

„Já jsem rapper,“ pokračoval YoungAndBeatz, „...možná mě znáš z televize nebo z internetu.“

Nastala chvilka trapného ticha.

Potom se Manny rychle a bázně podíval na YoungAndBeatz a vmžiku zase sklopil oči a koutky úst se mu začaly cukat nervozitou.

„Tak znáš mě?“ ptal se znovu YoungAndBeatz. Manny zavrtěl hlavou ve znamení nesouhlasu.

„Počkej, ukážu ti nějaký svoje video,“ navrhl YoungAndBeatz a rychle ho začal hledat ve svém mobilu, „tady je.“

YoungAndBeatz Mannymu přidržel mobil před obličejem a Manny se po celou dobu sledování tvářil nepřítomně. Zřejmě byl myšlenkami jinde. YoungAndBeatz vzdychl a bezradně se podíval na Rogera. Da Master zjevně věděl, proč sháněním Mannyho záužloval YoungAndBeatz s Rogerem namísto toho, aby si ho sehnal sám. S tímhle klukem bude těžké pořízení...

Vtom se otevřely dveře a do čekárny vstoupili Charles a kluk se zvláště zjizveným obličejem – Royce. Náhle se události seběhly tak rychle, že to nikdo z přítomných nečekal. Royce zahlédl YoungAndBeatz a se silnou vzpomínkou na křivdu, kterou mu rapper způsobil, se k němu rozběhl a udeřil ho do obličeje.

„CO BLBNEŠ? TEN KLUK JE BLÁZEN. JE BLÁZEN!“ zařval YoungAndBeatz a rychle se dával na ústup. Mezi něho a rozzlobeného Royce si stoupl Roger a svou sportovní postavou YoungAndBeatz kryl.

YoungAndBeatz ten náhlý záchvat zlosti toho zjizveného kluka nechápal. Udělal mu snad někdy něco? Vždyť ho vůbec neznal. Nikdy se s ním nesetkal.

„TY SI NA MĚ NEPAMATUJEŠ? TY, CO JSI KE MĚ BYL TAK HNUSNEJ, TAK HNUSNEJ, ŽE JSEM SE KVŮLI TOBĚ TAK STRAŠNĚ TRÁPIL?!“ křičel teď Royce.

YoungAndBeatz se nestačil divit. Kdyby se byl s tímhle klukem někdy setkal, rozhodně by si to pamatoval...

„To musí bejt omyl, já tě vůbec neznám, já...“ začal YoungAndBeatz mírněji. Toho kluka mu začínalo být až líto.

„TAK TY MĚ NEZNÁŠ? TY MĚ NEZNÁŠ?!“ křičel pohrdavě Royce.

„STOP!“ vložil se do hovoru rázně psychoterapeut Charles, „Royci, vždyť víš, že jsem ti diagnostikoval bludy.“

„Ale?!“ nechápal Royce, „vždyť přece jsem tam na něj čekal a on na mě pak byl hnusnej!“

„Čekal jsi tam, máš pravdu, sám jsem tě tam poslal a byla to ode mě chyba. S YoungAndBeatz jsi se ale nikdy nesetkal,“ pokračoval ve vysvětlování terapeut, „byl jsi ale tak smutný z toho, že nepřišel, že sis setkání s ním vymyslel.“

„Cože?!“ nechápal zmatený Royce, „to přece není možný!“

„Já tě fakt neznám,“ potvrdil terapeutova slova samotný YoungAndBeatz, „já se s fanoušky nesetkávám od té doby, co po mě jednou jeden z nich hodil skleněnou flašku. A tebe jsem fakt nikdy neviděl, promiň.“

Royce se v tu chvíli cítil tak zmatený a ponížený, že se mu do očí draly hořké slzy.

„Asi byste už měli jít,“ pobídl psychoterapeut Charles YoungAndBeatz a Rogera k odchodu,

„... a ještě něco... Rogere, přijď k nám zítra na oběd.“

„Dobře,“ souhlasil Roger a společně s YoungAndBeatz se dal na odchod.

„Já jsem pro tebe měl dárek!“ vyhrkl zmatený Royce směrem k rapperovi.

YoungAndBeatz se otočil.

„Tak mi ho pošli,“ navrhl a smutně se na Royce usmál. Pak se otočil směrem k Mannymu.

„Tak ahoj Manny a ahoj...“ zadíval se zpět na Royce. Ten ale stál jako přikovaný, neschopen odpovědi.

„Royce,“ připomněl Charles jméno toho nešťastníka, i když si byl poměrně jistý, že už jednou v průběhu toho napjatého rozhovoru padlo.

„Ahoj Royci,“ dokončil YoungAndBeatz téměř až soucitným hlasem, a pak konečně společně s Rogerem definitivně odešel.

Manny potom byl náhodným svědkem toho, co se stane, když se někdo úplně psychicky zhroutí. Když je někdo na dně.

Kapitola VI – Podivný důkaz lži

O týden později čekal i Nelly na terapii. Psychoterapeut, a zároveň jeho nový táta Charles mu vysvětlil, že dispozice k poruchám se často u rodin přenášejí, a proto by prý rád Nellyho preventivně vyšetřil. Nejprve následoval rozhovor o tom, co Nellyho trápí.

„Nic,“ pronesl lhostejně Nelly, kterému Charlesův nápad ohledně terapie i pro něj připadal stále více absurdní. Manny byl narušený, to bylo jasné už od začátku, ale on, Nelly, nikdy žádnou psychoterapeutickou pomoc nepotřeboval. Ani v náznaku. Charles vytušil jeho pochybnosti.

„Tohle je standardní postup. YoungAndBeatz tím taky prošel, než ho zaměstnali u Da Master's Production,“ vysvětloval.

Nelly se mírně zamračil. Tady Charles ťal do živého. Proč by právě jeho brácha Manny, kterého stav se již díky terapiím výrazně zlepšil, měl být žádaný právě do Da Master's Production jako umělec, zatímco on, Nelly, s totožnými schopnostmi, ale bez jakýchkoli psychologických, a jiných komplikací, by měl být jednoznačně odmítnut? To přinejmenším nedávalo smysl.

„Proč mě tam taky nechťejí, a přitom tolik chtějí Mannyho?“ zeptal se Nelly.

„Víš...,“ zamyslel se Charles, „Da Master's Production je trochu specifická. Pokud se Da Master rozhodne, že někoho chce, tak ho prostě chce, a i kdybys ty byl sebelepší, a on se rozhodl, že tě tam nechce, tak se tam prostě nedostaneš.“

„A proč chce teda Mannyho? Vždyť by mohl mít mě – jsme dvojčata, takže by to vyšlo nastejno.“
„A možná, že taky nevyšlo,“ oponoval Nellymu Charles, „uznávám, že Da Masterovy taktiky výběru uchazečů jsou trochu zvláštní, ale jak ho znám, tak je určitě za každou z nich nějaký pádný důvod.“

„Vždyť Manny ani není uchazeč! Vždyť se tam sám nehlásil. Tak proč ten zájem?“ divil se Nelly.

„Možná Da Master věří, že když má někdo nějaký vnitřní problém, tak je to většinou vykompenzované nějakými zvláštními schopnostmi.“

„To je blbost,“ odtušil Nelly.

„Ne tak docela, někdy to funguje...“

„Takže musím být blázen, abych se tam dostal???“ Nelly se nestačil divit.

„To jsem neřekl.“

„YoungAndBeatz byl taky trochu 'zvláštní', než se tam dostal?“ zeptal se Nelly s nádechem ironie v hlase.

„Nebyl, byl na tom asi tak jako ty,“ řekl Charles.

„Tak proč mě tam, doprdele, nechtejší?!“ Nelly začínal být zoufale rozčilený. Asi byl vážně čas na terapii.

Terapie, i když Charles dělal všechno, co mohl, aby byla pohodlná, Nellymu připadala značně nepříjemná. Charles ho nejprve položil na prostorné lehátko, pak mu nasadil na hlavu nějaké sondy a za promítaných obrazů na stropě a zvuku relaxační hudby Nellyho uspal. Ale ne úplně. Ještě předtím, než Nelly upadl do hlubokého spánku, ucítil vzadu na hlavě nepříjemné ostré štípnutí. Něco znepokojivého ho při tom napadlo, ale hned nato zapomněl, co...

- - -

Royce seděl doma u počítače. Již dlouhou dobu se po značně nepříjemném a nadmíru trapném zážitku úpěnlivě vyhýbal všemu, co se týkalo rapu. Dokonce se i odepsal z odběru novinek od všech rapperů z Da Master's Production, ale to zjevně nepomohlo. Do mailu mu i přesto právě přišlo upozornění na půl roku starý videoklip výstředního rappera CityGold Da Master, který byl známý svými zlatými pseudodready. Royce, byť nerad, ze zvědavosti odkaz otevřel, a vtom ho čekal šok. CityGold měl v klipu velmi povědomé oblečení. Oblečení, které už na něm Royce viděl, když se s ním osobně setkal. Před půl rokem v Da Master's Production!... To on byl jedním z těch rapperů, kteří se v čele s YoungAndBeatz přišli Roycovi vysmát do očí.

Tak přece jenom se tenkrát musel s YoungAndBeatz setkat! Nebyly to žádné bludy. Da Master's Production byla sice místními přezdívana jako sídlo samotného ďábla, ale Royce se rozhodl, že se tam musí ještě jednou vydat, aby se pod záminkou sešel s CityGold a zjistil pravdu. A pokud přijde na to, že se s YoungAndBeatz tenkrát setkal, a on se mu tak surově vysmál do očí, a teď z něho ještě dělal blázna, pak mu jeho podraz nikdy neodpustí. Nikdy.

Kapitola VII – Konec?!

O pár dní později nastal pro Royce den D. Konečně se rozhodl sám, na vlastní pěst navštívit Da Master's Production, vyžádat si CityGold, promluvit si s ním a dobrat se tak pravdy. Royce se prohlížel před zrcadlem. Jizvy na obličeji se mu podařilo zamaskovat tak, že vypadaly jen jako mírné nerovnosti na jinak téměř hladké tváři. Dokonce se i lépe oblékl, aby mezi všechny ty umělce dobře zapadl. Teď už se mu nebude nikdo smát. Teď ne.

„Jdu za CityGold,“ prozradil sebevědomě jakési sekretářce, sedící za velkým pultem v obrovské hale Da Master's Production. Ta se zadívala do svých poznámek.

„Jste tu trochu brzy, ale to nevadí, CityGold za chvíli přijde,“ řekla, zvedla telefon, a příjemným hlasem komusi cosi oznámila. Royce hlodal v mozku náznak pochybnosti, zda náhodou nemluví s místní ochrankou, se nenechal vyvést z předstíraného ledového klidu – třeba totiž právě volala CityGold, aby přišel – Royce se tedy rozhodl čekat.

Ani ne za minutu k němu přicházel kluk se zářivými zlatými vlasy, smotanými vzadu do úhledného drdolu, a fialovou kšiltovkou.

„Ahoj Manny, tak už jsem tady,“ pozdravil překvapeného Royce, „trochu tě tady provedu.“

Royce v té chvíli nebyl schopen slova, ale rozhodně se také nechtěl prozradit. Když už tomu náhoda tak chtěla, aby ho CityGold omylem považoval za Mannyho, hodlal to nechat tak.

„Víš, Da Master se dozvěděl tvůj příběh s tím, jak jsi to měl těžké, že ses ocitl v adoptivní rodině, jak sis prošel autismem, a nakonec se z toho skvěle dostáváš,“ řekl CityGold, „a tak ti to tady chtěl trochu ukázat. Doufám, že se nezlobíš, že sem musel přijet, a že se ti tady u nás bude líbit. Jinak, já jsem CityGold a mezi všemi patnácti rappery, kteří v Da Master's Production jsou, se zatím držím na čtvrtém místě v popularitě. YoungAndBeatz, kterého jsem slyšel, že znáš, je stále pátý.“

Royce přikývl.

„A co ty, nepřemýšlel jsi někdy, že by ses taky stal umělcem?“ zeptal se přátelsky CityGold.

„No... ani ne,“ odpověděl zmatený Royce. Bylo pro něj značně těžké hrát roli Mannyho, ale stále na hru přistupoval.

„To nevadí,“ řekl CityGold, „Da Master stejně zatím žádné nováčky nehledá. Všech patnáct rapperských míst je už stejně obsazenejch. Ale i přesto můžeme být kamarádi. Pojď, ukážu ti místnost, kde natáčíme videoklipy.“

Chvilí mlčky kráčeli jednou z chodeb, a poté CityGold otevřel těžké dveře a vpustil Royce do prostorné místnosti se zelenými stěnami a spoustou kamer. Na place zrovna stál velice povědomý rapper, a ten si také CityGold s Roycem hned všiml.

„Roi!“ zavolal překvapeně. Byl to YoungAndBeatz.

„Royce,“ opravil ho kluk, o kterém byl CityGold až do této chvíle přesvědčený, že je to Manny.

„Kde je Manny, neměl jsi ho náhodou dneska tady na starost?“ zeptal se YoungAndBeatz CityGold. CityGold se zarazil: „Já myslel, že je to tenhle. Tvrdil jsi mi přece, že jsi Manny, nebo ne?“ otočil se směrem k Roycovi.

„TO, DOPRDELE, NENÍ MANNY, a jestli to honem nenapravíš, tak máme oba dva OBROVSKEJ PRŮSER, a víš přece, CO TO ZNAMENÁ!!!“ začal panikařit YoungAndBeatz.

„DĚLEJ, JDEME!“ popadl CityGold se značně vyděšeným obličejem Royce za ruku a poklusem ho táhl pryč. Na chodbě však ve svém úprku narazil na samotného Da Mastera! TO BYL KONEC! CO TEDŽ?!

„TO SE MI SNAD ZDÁ??!!“, zvolal teatrálně Da Master, „KDE JE??!!“

„Já...“ CityGold byl téměř neschopen slova, „já myslel, že je to tenhle...“ hlas se mu třásl a do očí se mu draly slzy zoufalství. Stejně jako YoungAndBeatz, i on věděl, co následuje po tom, když někdo udělá v Da Master's Production průser. Bylo to to nejhorší, co se vám může stát. Mělo to být něco tak hrozného, za co celá ta sláva ani trochu nestála. Mělo nastat opravdové peklo.

„TAK TEĎ JSI U MĚ NADOBRO SKONČIL, TY JEDEN SPRATKU. JSEŠ NULA, ÚPLNÁ NULA, A TY TO MOC DOBŘE VÍŠ!!!“

CityGold se hoře rozbřečel a Royce měl chuť se zabít, protože nesnesl pohled na to neštěstí, které

svou lží a neopatrností způsobil. Mimo to mu ale připadalo, jako by už podobná slova v minulosti slyšel... Royce se raději dal na rychlý ústup a všechnu tu spoušť, co sám zažehl, nechal za svými zády. Nedokázal totiž unést zodpovědnost za svou chybu. Modlil se však, aby se z toho průšvihů nešťastný CityGold nějak vysekal. Ale to už se zřejmě nestane...

Kapitola VIII – Skrytý význam slov

Royce asi pět následujících dní nevytáhl paty z domu. Ba co víc, začal se velkým obloukem vyhýbat veškerým sdělovacím prostředkům – nesledoval internet ani televizi – a všechnen čas trávil usazený stále v jedné pozici, ve které se snažil zahnat šedé myšlenky. Jeho svědomí se mu však neustále připomínalo a on věděl, že kdyby býval nelhal, byl by jinému člověku nemusel zničit život. To, co svým nerozumným chováním způsobil, bylo naprosto neomluvitelné, ale Royce už si nyní nebyl jistý, co je vlastně správné, a co nikoliv. Všechno, všechnen svět mu teď splýval do jedné složité mozaiky, které nerozuměl. Byl v koncích.

Jedinou nadějí byla jako vždy terapie. V pátek Royce čekalo skupinové sezení, na které se poslední dobou těšil jenom kvůli Mannymu. Dnes už se ale netěšil vůbec na nic.

„Představ si,“ oslovil Manny Royce těsně před terapií, když si Royce vedle něho s těžkým srdcem sedal na židli, „znám se s CityGold! Víš, kdo to je, že jo? Byl jsem za ním v Da Master's Production, a sice jsem tam na něj asi půl hodiny čekal, ale pak přišel, a jsou z nás velký kamarádi!“ chlubil se nadšený Manny. Zřejmě se potřeboval někomu vypovídat.

„Gratuluju,“ pronesl hořce Royce a tiše Mannymu záviděl jeho naivitu.

„Dokonce mi dal i autogram a vyfotili jsme se spolu. A od té doby si furt píšeme...“

Royce se zarazil: „Fakt?“

(To by ale znamenalo, že CityGold nevyhodili, jak se Royce až do teď mylně domníval.)

„Jo, dal mi svoje číslo a hned druhý den mi sám od sebe napsal a...“

Royce Mannyho náhle přestal vnímat. Do místnosti totiž vstoupil Charles, který za rameno vedl nějaké další individuum, jež se třásl a vypadalo, že se každou chvíli zhroutí...

„Tady si sedni, Terrenci,“ zaslechl Royce Charlese, a pak se mu div že nezastavilo srdce. Poprvé se pořádně podíval tomu nešťastníkovi do obličeje a BYL TO...

NE, TO SNAD PŘECE NEMŮŽE BÝT PRAVDA....

„Manny!“ strčil Royce do svého kamaráda, „podívej, vždyť to je, vždyť to je...“ Royce nenacházel slov.

V tom však Mannymu zazvonil mobil a Royce zahlédl zprávu na displeji, která identifikovala volajícího jako „CityGold“.

„Ahoj!“ zahlaholil Manny do telefonu, vstal a veselým krokem se vzdaloval.

Royce si promnul oči a nechápal. Až do teď byl téměř přesvědčený, že ten nový kluk – Terrence – je ve skutečnosti sám nešťastný a zhroucený, ale přesto poznatelný CityGold! Ale to jsou asi ty bludy, o kterých mluvil jeho terapeut Charles. Royce si teď byl jistý už jenom jednou věcí – že už sám sobě nevěří.

Hned doma Royce čekalo něco ještě podivnějšího. Ležel tam pečlivě zabalený balíček na rubu s jeho jménem.

„Kdo by mi co posílal?“ nechápal Royce, který kromě Mannyho neměl téměř žádnou spřízněnou

duši. V těch nejskrytějších myšlenkách však i po těch všech křivdách a nedorozuměních, aniž by si to zcela uvědomoval, toužil, aby mu ten balíček býval poslal sám jeho idol – YoungAndBeatz.

S vědomím této spíše nereálné a trochu hříšné myšlenky Royce balíček ve svém prostorném pokoji rozbalil. Navrchu ležela vytržená stránka z novin, na které stálo:

Da Master's Production přivítá nového člena! Sexy dívka z produkce se stává novou posilou v patnáctičlenné rapperské elitě!

Royce si nechápavým pohledem důkladně prohlédl fotku. Ta holka se mu líbila, ale nijak ji nepoznával. Nechápal, proč by mu tohle někdo posílal. Automatickým pohybem rozložil novinový list, aby se začel dál, a vtom si všiml, že někdo rudě červeným fixem zakroužkoval seznam všech patnácti rapperů v současnosti působících v Da Master's Production.

Royce už tušil, kam to všechno směřuje...

A opravdu! CityGold mezi nimi chyběl!!! Roycovi se div že nezastavil dech.

Royce odložil noviny, a všiml si, že pod nimi byl ještě malý papírek s trochu kostrbatým, tužkou načáraným, našťvaným nápisem: '*NENÁVIDÍM TĚ, STALKERE!*'

Už o tom nebylo pochyb. Ten nenávistný balíček byl opravdu od YoungAndBeatz.

... A na dně ležel mikrofon. Ten pozlacený mikrofon, ve který dával Royce takové naděje, že s ním udělá YoungAndBeatz radost!

A teď byl zničený.

Zřejmě zlostí.

Royce s ním také prudce mrštil a do očí mu vstoupily slzy. Nechtěl přece, aby to takhle všechno dopadlo. To přece nebyla jeho vina...

Se zamlženýma očima si všiml, že z toho zpropadeného zničeného mikrofonu NĚCO MALÉHO VYPADLO... Zvědavost mu nedala... Snad nějaký brouk...

SD karta!!! Royce ji rychle strkal do svého mobilu a vzrušením ani nedýchal.

Musí tam přece být něco, co nikdo jiný nemohl vědět a co YoungAndBeatz chtěl Roycovi nenápadně naznačit...

Srdcervoucí zklamání z obsahu balíčku se jakoby zázrakem rozplynulo a Royce stál na pokraji nové záhady...

Kapitola IX - Co když...

Roger si té proměny všiml. Když si prohlížel tvář svého nejlepšího kamaráda YoungAndBeatz, něco se mu na ní nezdálo. Mladý rapper býval vždycky veselý, divoký, někdy vznětlivý, jindy zase nadšený. Ale živý, vždy býval živý. Ten, s kým se setkal Roger dnes, měl do toho YoungAndBeatz, kterého znal, hodně daleko. Prázdný pohled, matné bělmo očí... YoungAndBeatz zkrátka vypadal, jako kdyby to vůbec nebyl on.

Roger se mu právě chystal poblahopřát v postupu na čtvrté místo v žebříčku Da Master's

Production, ale nyní si to rozmyslel. Místo toho raději mlčel a nastartoval motor, aby mohl YoungAndBeatz urychleně odvézt domů.

„Počkej, ještě Charles,“ řekl nevýrazně YoungAndBeatz a Roger motor opět zhasnul. Místo toho zapnul rádio.

„Vypni to, prosím tě,“ zaprosil mdlým hlasem YoungAndBeatz.

„Proč, je ti špatně?“

YoungAndBeatz neodpověděl. Ani nemusel. Roger si odpověď domyslel sám. Při pohledu na mladého rappera ho ale překvapilo, jak křehkým dojmem vlastně ve skutečnosti působí. Jeho na klíně volně položené ruce vypadaly, jako kdyby mu ani nepatřily, a jeho celkové vzezření prozrazovalo náhlou ztrátu zájmu o svět. O všechno. Jako kdyby svět byl jen temné místo, odkud úpěnlivě toužíte uniknout, ale nevíte kam. A ani nemáte kam. Jako kdyby vaše existence byla jen série nikdy nekončícího utrpení a žalu, ve kterém se sami utápíte, a ostatní se na vás dívají. Jenom se dívají a nepomáhají. Nepomáhají a vy se stále noříte hlouběji a hlouběji do ničivé prázdnoty své mysli...

„Co dělá v Da Master's Production Charles?“ obnovil velmi jednostrannou konverzaci Roger.

„Nevím, něco.“

„Co?“

Následovala krátká pauza, při které se YoungAndBeatz hluboce nadechoval, aby měl síly k emocionálnímu výbuchu.

„NESER SE DO TOHO! A NESER SE DO NIČEHO, CO SE DĚJE UVNITŘ, PROTOŽE DO TOHO TI NIC NENÍ!!!“

„Koukám, že tady máte nějak dusno...“ Charles právě nastupoval zadními dveřmi do auta. Následovala velmi dlouhá a trapná chvíle ticha, při které se všichni tvářili jako na pohřbu, a jediný Charles se mírně pousmíval. Jako kdyby měl z něčeho radost. Jako kdyby ho něco nesmírně potěšilo...

„Gratuluju, že ses v žebříčku posunul na čtvrtý místo, jseš můj chlap,“ pochválil nakonec Roger YoungAndBeatz, aby rozřízl dusné vteřiny ticha.

YoungAndBeatz se nadechoval k tomu, že něco řekne, ale pak jen mírně zakroutil hlavou a pevně semknul rty.

Do řeči se ovšem dal Charles: „No jo,“ podotkl, „nedivím se, že neodpovídá, říká se totiž, že čtvrté místo je to nejhorší... To jste totiž NA ŘADĚ a jen čekáte, kdy to přijde... No jo, je těžké stoupat nahoru a je velice lehké ztratit se a zůstat zapomenut...“ pronesl se zjevným úsměvem na tváři.

Roger se na Charlese prudce otočil: „To má být výsměch?!“ zeptal se důrazně.

Charles se stále jen usmíval.

„Co se tam uvnitř vlastně stalo?!“ zajímal se zmatený Roger.

„Nic, jenom to, že YoungAndBeatz povýšili,“ prohlásil nevinně Charles a tvářil se nadmíru pobaveně.

„Ale zjevně z toho nemá radost... Tak co se děje?!“ naléhal dále Roger.

„Nic,“ ukončil konverzaci sám YoungAndBeatz, odepnul si bezpečnostní pás, otevřel dveře a zmizel do tmy.

Roger nechápal: „POČKEJ!“ zavolal za svým kamarádem. Ten se však ani neotočil.

„Kašli na něj, jedem!“ zavelel Charles, „něco se frajírkovi nelíbí a už truceje.“

Rogerovi nezbývalo, než nastartovat motor a nechat svého nejlepšího kamaráda napospas tmě a osudu. 'Však se pro něj hned vrátím,' pomyslel si a hleděl se otravného Charlese co nejdříve zbavit.

Roger tušil, že za divným chováním obou dvou vězí zřejmě Charlesova nevraživost k faktu, že Da Master zaměstnává YoungAndBeatz, zatímco o Charlesova Mannyho nakonec ani pohledem nezavadil. Roger si domyslel, jak moc chce Charles, aby jeho vlastní syn pracoval v Da Master's Production, a jak moc touží jeho prostřednictvím po uspokojení svých vlastních tužeb a pocitů z mladých let. Tak už to asi otcové dělají. Koneckonců, vždyť YoungAndBeatz měl být společně s Rogerem ten, kdo Mannyho do Da Master's Production protlačí...

Jedna věc či myšlenka ale Rogerovi unikla...

Co když tady o Mannyho nakonec vůbec nejde... co když je to všechno jen hra, zástěrka, která má skrýt něco tak děsivého, že to až přesahuje všechny lidské smysly?

CO KDYŽ...?

Kapitola X - Život nebo hra

CityGold byl na daleké Floridě. Užíval si výhledu na oceán, nočního života a všeho, co obnášel život člověka z vyšší vrstvy společnosti. Neznal to. Narodil se do chudé rodiny, ve které chyběl otec, a matka se o něho nestarala. Trvalo spoustu let, než si vlastně uvědomil, co chce, a další dlouhá léta, než toho dosáhl. Ale bylo to tady. Nyní byl úspěšný, lidé ho poznávali, fotili se s ním, a dokonce už dostal dvě nabídky od producentů, kteří ho zcela náhodně potkali na ulici nebo v klubu.

To všechno ta paruka se zlatými dredy. CityGold by nikdy nevěřil, jak ho tahle věc proslaví. Tady, na Floridě, kde málem vyrostl. CityGold se pousmál. Bylo zajímavé, že na ty nabídky od producentů opravdu skoro kývl. Bláznivé, že? On, jako herec, že by začal dělat muziku? Vlastně, proč ne? Vždyť kolik herců už udělalo to samé?

CityGold si věřil. Jako Gaston Reed si žil špatně, ale nyní jako CityGold se vznášel ve hvězdách... Co na tom, že opravdový držitel této přezdívky je buď někde ve vězení, pod kytkami, v blázinci nebo si prostě potřeboval odpočinout od té slávy, které se on, současný floridský CityGold, chopil všemi deseti. Nyní již nezáleželo na tom, kdo byl ten předchozí tajemný CityGold, zda vůbec existoval, či zda to všechno byl jeden velký podvod. A i kdyby byl, co je mu po tom? Ta paruka a přezdívka mu daly úplně všechno, po čem kdy toužil, tak proč to měnit? Skutečnému CityGold už by tím stejně asi nepomohl.

Současný CityGold se opíral o zábradlí a pozoroval nekonečnou ladně vlnící se vodu, když vtom za sebou ucítil něčí přítomnost. Ohlédl se. Pár kroků od něho stál ten hajzl John R., který ho zplodil, a pak se od nich odstěhoval sem do prosluněného Miami a nechal ho s matkou i sestrami napospas osudu. CityGold ho hned poznal, ale nesměl hnout ani brvou. Taky že ano. Téměř každý rok zabrousil na otcův facebookový profil, aby si připomněl, jak vlastně jeho otec právě teď vypadá. A nyní už nemusel - ten člověk stál totiž přímo před ním.

„CityGold!“ vykřikl ten člověk nadšeně. Že je to ve skutečnosti jeho odmítnutý syn, nepoznal.
„Ano, to jsem já,“ odpověděl CityGold.

„Výborně,“ pronesl ten člověk, „já jsem věhlasným producentem a majitelem nahrávacího studia tady v Miami, John R., možná jste o mě slyšel.“

„Samozřejmě, že jsem o vás slyšel!“ vykřikl teatrálně CityGold. Bylo to tak zjevně zahrané, že by ho za to učitelé herectví určitě vykázali ze dveří.

„A tak jste taky určitě slyšel, že právě hledám nové tváře ke mně do studia. Rád bych vám nabídl kontrakt.“

„Přijímám,“ vyhrkl okamžitě CityGold s vidinou, jak otce svým nehudebním výkonem poníží. To však dosud nepočítal s následky.

Ještě ten večer obletěla internetová média zpráva, že rapper CityGold je zpět!

Přečetl si to i YoungAndBeatz, který tu celou věc již dočista nechápal. Věděl ale jediné - že pokud je pravda to, co se píše, a CityGold ten den opravdu podepsal deal na Floridě, pak bude muset on, YoungAndBeatz, udělat všechno pro to, aby tu zpropadenou SD kartu, kterou Roycovi poslal, dostal zpět dříve, než bude úplně pozdě...

Kapitola XI - Děsivá vzpomínka

Royce napětím ani nedýchal, a když vkládal SD kartu do svého mobilu, trásl se mu prsty. Byl na její obsah zvědavý, ale zároveň se ho obával. Bylo mu jasné, že dotyčná SD karta obsahuje něco, co mu chtěl YoungAndBeatz naléhavě sdělit, ale upřímně ho děsil fakt, že ho YoungAndBeatz nenávidí. A on, Royce, si stále nemohl zvyknout na skutečnost, že by svého kdysi idola nyní také neměl mít přímo v lásce. Ne, jeho silný kladný vztah k YoungAndBeatz tu bude vždycky, i kdyby cokoliv. Neexistovalo snad nic, co by Royce přimělo YoungAndBeatz nesnášet, ale naopak existovalo nespočet důvodů, díky kterým Royce raději nenáviděl sebe. A předním z nich byly bludy, potom ty jizvy, a pak také fakt, že neměl nikoho, komu by mohl důvěřovat a kdo by mu rozuměl. Ne, nikdo jiný nemohl pochopit tu srdceryvnou a neutuchající melancholickou prázdnotu, kterou v sobě Royce ukrýval od té doby, co ho YoungAndBeatz odmítl... snad jen... samotný YoungAndBeatz.

Nyní už to bylo zřejmé. Karta obsahovala jeden soubor ve formátu .txt a jednu mp3 nahrávku. Royce rozechvělými prsty otevřel textový soubor, a na obrazovku mu vyskočila slova: 'VYMAŽ TO A ZNIČ TO!!!'

Ale co by mohlo být tak důležité, ale zároveň tak usvědčující, aby to směl slyšet pouze on, Royce? Choval tedy YoungAndBeatz ke svému největšímu fanouškovi přece jenom nějaké city? Bylo tu snad něco jiného, dalšího, co by měl Royce vědět?

Nic. 'TENTO SOUBOR JE POŠKOZENÝ', zahlásil nemilosrdně Roycův chytrý telefon a hláška se opakovala znovu a znovu až od té doby, dokud Royce nepadl samým vyčerpáním z neúspěšných pokusů na postel...

A pak mu to došlo! YoungAndBeatz si s ním zahrává a dělá to už od první chvíle, kdy se spolu potkali, ale až teď o tom byl Royce konečně skálopevně přesvědčený. Rapper totiž musí mít jisté znalosti ohledně nahrávání a ukládání zvukových souborů, a rozhodně by tedy neúmyslně neposlal poškozený soubor. A co víc, Royce byl bohatý, a není proto nejmenších pochyb, že by si jeho nejnovější typ telefonu s leccím poradil. Royce se chytl za čelo. Býval takový hlupák!

V zápalu posledního pokusu o nemožné otevřel Royce alternativní přehrávač, a hle –

zabralo to! Pokojem se rozlinul asi vteřinový divný skřek. Royce nejdříve nechápal, jak by nahrávka mohla mít pouze jednu sekundu, ale potom se o tom přesvědčil.

Zpomalit, zpomalit... aplikoval Royce úpravy, a zvuk tak prodloužil na výsledných šest vteřin. To je ono, *spustit...*

„Ne, YoungAndBeatz, prosím, NE!“ zazněl prázdnou tálhly, a tak úpěnlivý hlas, až z toho Royce zamrazilo. Hlas nepochybně patřil CityGold, tomu, který měl kvůli Roycovi v Da Master's Production zle. Ale to nebylo ani zdaleka všechno... pod tím hlasem byl zvláštní podkres... Royce se do nahrávky zaposlouchal ještě jednou – jako kdyby tam hrála nějaká pekelná hudba a do toho... TO SNAD NE!

V Roycově mysli se vynořila potlačovaná – snad zprostředkovaná – vzpomínka na neskutečně děsivý rituál... Nezbyvalo, než doufat, že ten ďábelský pakt, který právě živě vyvstal Roycovi před očima, byl jen výplodem jeho choré fantazie...

Skoro jako v transu vysouval Royce SD kartu ze svého mobilu, když vtom se bez varování prudce otevřely dveře jeho pokoje, a tam stáli dva muži v bílých pláštích. Nepochybně psychiatři.

„Vloupal jste se do Da Master's Production, a proto na pokyn vašeho ošetřujícího terapeuta musíte jít s námi.“

Royce se ani nestačil pořádně vzpamatovat a už byl tažen pryč. Usvědčující SD kartu někam v zápalu situace nepozorovaně zahodil a upřímně doufal, že skončila pod postelí a že ji tam někdo vysaje. Nepřál si tolik dostat sám sebe z téhle svízelné situace, jako to, aby YoungAndBeatz ze všech svých činů, ke kterým ho někdo surově donutil, bez újmy vyvázl. Teď, když už znal pravou podstatu rapperova chování, mu Royce přál jen to nejlepší. Teď už totiž věděl všechno.

A ještě jedna věc již byla Roycovi definitivně jasná – že CityGold je ve skutečnosti Terrence!

Kapitola XII – Videoklip

Da Master's Production měla práce až nad hlavu. Přípravoval se totiž nový vysokorozpočtový videoklip pro YoungAndBeatz, ve kterém měl rapper hrát roli krvelačného upíra. Upíra, jenž za světél tisíců svíček a kouře starodávných pochodní vysával ze svých obětí život, až jedna po druhé bezvládně padly na prachem a pavučinami pokrytou zem. Klip se natáčel v temné, až strašidelné starodávně dekorované prostorné místnosti, o jejíž existenci v rámci budovy Da Master's Production neměl YoungAndBeatz do té doby ani tušení. Prostory páchly zatuchlinou, zdi byly téměř celé pokryty děs vyvolávajícími obrazy a výjevy a vrstva prachu na zemi byla opravdová. A pod ní se nenápadně rýsovaly jakési obrazce. Bylo tam neskutečné dusno a po zažehnutí pochodní a při všeobecném shonu vybraných zaměstnanců Da Master's Production, kteří celou scénu připravovali, se část prachu zvedla, a učinila tak ovzduší přímo nedýchatelným.

„Ať mi ten kouř neleze do záběru, přímo před kameru,“ diktoval si jeden ze členů personálu, asi čtyřicetiletý vysoký muž, který dříve natáčel hlavně pro CityGold. Kdosi hlasitě kýchl, někdo jiný těžce zakašlal. YoungAndBeatz cítil, jak mu prach ucpává hlasivky. Již nebyl schopný promluvit. Ba co víc, jeho pleť byla důkladně pokryta silným make-upem, kvůli kterému si YoungAndBeatz připadal jako v zoufale neprodyšné masce. Prach se mu dostával i do očí a jeho

barevné oční čočky ho nemilosrdně řezaly a pálily. Díky falešným zubům mu bylo na zvracení. Poslední věc, která mu k dokonalému utrpení ještě chyběla, byla ta odporná umělá krev, kterou právě jeden z asistentů v nepravidelných obrazcích naléval a vystříkoval na tu ohavnou a neskutečně špinavou podlahu, a pak ji začal patlat i na samotného YoungAndBeatz. Tohle už se nedalo vydržet. Takhle nějak si YoungAndBeatz představoval Peklo.

A netrpěl jen on – prakticky všichni, kdo byli do natáčení nějak zapojeni, nyní v duchu spílali a zoufale se těšili, až jejich práce v Da Master's Production úderem pětadvacátého roku života nadobro skončí. K tomu však ještě samotnému YoungAndBeatz zbývalo nesnesitelně dlouhých šest let, a on byl již nyní tak vyčerpaný, že s jistotou věděl, že to utrpení celých těch šest let nevydrží. V duchu se mu opět vybavil děsem zkřivený obličej CityGold prosícího o odpuštění. YoungAndBeatz upřímně doufal, že je CityGold opravdu na Floridě a že jeho nový zaměstnavatel není tak lstivý a krutý, jako samotný Da Master. To ale ještě nevěděl, že opravdový CityGold, tedy teď už vlastně Terrence, žije blíž, než si YoungAndBeatz myslí. Blíž místem, avšak stovky či tisíce světelných let vzdálený myslí a duší...

Už začátek natáčení YoungAndBeatz vnímal jakoby v mdlobách. Připadal si, jako kdyby ho někdo dusil špinavým, smradlavým a zatuchlým ručníkem, a za všudypřítomného pachu ho silně rozbolela hlava. Měl ukrutnou žízeň. Oči ho nemilosrdně pálily. Pod vrstvou slz se mu obraz začal rozmazávat. Cítil, jak na něho jdou mdloby. Cítil, že už ztrácí kontrolu...
A pak už necítil vůbec nic.

Probral se až na jakémsi tvrdém lehátku zcela ponořen v pronikavém bílém světle. Nechápal to. Chtěl si protřít oči, ale místo toho si na obličej nevědomky nanasl velkou vrstvu lepkavé hmoty. Pak se YoungAndBeatz podařilo štěrbinkami očí prohlédnout, aby zjistil, že je celý od krve. Šokovaně sebou trhl a pokoušel se rychle posadit. Na to však byl příliš zesláblý.

„MYSLEL JSEM SI, ŽE TĚ TO VYDĚŠÍ,“ uslyšel neskutečně silný, téměř až do mozku pronikající hlas. Lekl se. Bolestivě prohlédl přes zamlžené oči a jeho zrakové senzory náznaky potvrdily jeho skrytou domněnku...
Da Master. Kdo jiný!

YoungAndBeatz nemohl hodnotit detaily, ale připadalo mu, že jeho šéf vypadá hrozivěji, než jindy. Jeho mohutná silueta jakoby se vznášela vedle toho nemocničního, či snad psychiatrického lehátka, na kterém se YoungAndBeatz nacházel.

Nastalo ticho a YoungAndBeatz se zaposlouchal do bezútěšného tiků hodin – či to snad bylo jeho srdce?
Pak Da Master znovu promluvil.
„Vzhledem k tomu, co se dnes při natáčení stalo...“
Krátko zmlkl a vychutnával si okamžik YoungAndBeatzovy nevědomosti.

„Tak tedy vzhledem k tomu, co jsi při natáčení UDĚLAL... asi se shodneme na tom, že videoklip raději poslouží jen pro účely interního archivu Da Master's Production. TAM HO TEĎ ULOŽÍM A NESNAŽ SE HO HLEDAT, PROTOŽE BY SE TI TO STEJNAK NEPOVEDLO, A NAVÍC...!“
Šéf zase záměrně udělal dramatickou pauzu. Několik vteřin bylo dusné ticho..., a pak YoungAndBeatz zachrptěl téměř neslyšný, bázlivý souhlas. Upřímně řečeno se tak neskutečně obával obsahu dotyčného videa, že ho ani hledat nechtěl. To teda fakt ne.

Da Master bez dalšího slova odešel, a trvalo ještě asi třicet dlouhých minut, než byl YoungAndBeatz psychicky a fyzicky připraven vstát. Jako v mdlobách se pak toulal po prázdné chodbě, a zorientoval se až znovu před těmi masivními dveřmi, za nimiž se ten původní děs celý odehrál. YoungAndBeatz musel nutně najít sprchy a smýt ze sebe tu nesnesitelnou špínu, která ho utápěla do naprostého zoufalství. Bylo mu nepředstavitelně zle.

Sprchy byly chodbou doprava, pak o poschodí výš a doleva. Tam se konečně YoungAndBeatz dočkal vytoužené úlevy. Ta lepkavá hmota však jen tak snadno nepouštěla a rapper měl neblahý pocit, že se ho, aspoň v jeho mysli, bude držet navždy. A opravdu. I po hodinové důkladné koupeli vypadaly jeho blondáté a černé copánky poněkud zašle, pokud mi odpustíte ten eufemismus.

Rapper zahalil svá intimní místa do ručníku a vydal se směrem k šatnám. Stále si připadal špinavý a bylo mu ze své vlastní existence odporně. Teď se tedy opravdu začal nenávidět. Jeho svědomí navíc konstantně nahloďovala otázka, co tak příšerného asi provedl, že kvůli tomu Da Master neváhal prohodit oknem všechny ty těžce investované peníze a zařadit záběry pouze do jeho soukromého archivu?

YoungAndBeatz už skoro toužil dotyčné záběry najít, a postavit se tak čelem tomu nepochybně odpornému tajemství, které ukrývají...

Sám to ale udělat nemohl. V hlavě se mu zrodil plán, ve kterém překvapivě hrál ústřední roli Royce. Teď už YoungAndBeatz s jistotou věděl, jak kruté od něho samotného bylo Roycovi se

vysmát, a pak se tvářit, že se to nestalo.

'Trpím bludy,' zkusil si v duchu YoungAndBeatz vyslovit větu, která bolela. Zkoušel, jak to zní. Nebudu vám lhát, znělo to příšerně. Royce byl ale poslední naděje. Byl někdo, kdo YoungAndBeatz rozumí a udělal by pro něj všechno...

To ale YoungAndBeatz ještě nevěděl, že Royce už je definitivně mimo hru.

Kapitola XIII - Halucinace

Nelly zmizel. Ta zpráva zasáhla všechny jak blesk z čistého nebe. Nelly zmizel! Terapeut Charles smutně seděl s hlavou v dlaních a přemýšlel, co měl býval udělat jinak. Co na tom, že je věhlasným odborníkem ve svém oboru, za kterým se lidé sjíždějí i z daleka a neváhají mu zanechat tučnou odměnu, když ani nedokáže ochránit svého vlastního syna?

Manny byl přítomen. Tátu však neutěšoval, jak byste asi čekali od běžného člověka, ale naopak si sám sedl do nejzazšího kouta místnosti, nervózně se pohupoval a hlavu měl nepřírozeně stočenou směrem k jedné ze stěn. Ačkoli se v předchozích dnech i týdnech ze svého autismu závrtným způsobem dostával, dnes do něho opět zapadl hlouběji, než kdy jindy.

Příchozí hovor od CityGold ho ještě více polekal. Manny se ustrašeně skrčil a ostrý zvuk telefonu, který před malou chvílí prořízl dlouhé minuty ticha, opět ustal. Manny se zvedl a s vypětím všech sil sprintoval co nejrychleji do svého pokoje. Při tom se neskutečně bál, aby cestou nenarazil třeba na služku, a tak zatraceně si přál být neviditelný...

Druhý den už o Nellyho zmizení věděli snad všichni. Nebyla snad chvíle, kdy by někdo z nejbližšího okolí neskládal myšlenkové konspirační teorie o tom, kam Nelly zmizel, nebo kdo ho unesl. Mnozí si za zády tajně ukazovali na YoungAndBeatz, přičemž i Roger, rapperův nejlepší kamarád, musel uznat, že YoungAndBeatz se poslední dobou choval více než podezřele. Při Rogerově obvyklém čekání v autě před budovou Da Master's Production mu tentokrát zaťukali na okénko nejméně tři lidé odtamtud, aby se zeptali, jestli nemá zmizení syna věhlasného parapsychologa co dočinění s YoungAndBeatzovými podivnými stavy. Jednou ze zvědavců byla i ta nová rapperka, která před relativně nedávnou dobou nahradila CityGold. Pozvala Rogera na schůzku, avšak ten si nebyl až tak úplně jistý, jestli má opravdu zájem o něj, nebo jenom o informace. Proto raději odmítl.

Minuty se táhly a Roger už v autě pomalu ztrácel trpělivost. Po hodině čekání vůz zamkl a zašel se do Da Master's Production po YoungAndBeatz podívat osobně. *To už ten rapper opravdu přehání... Co ho mohlo tak zdržet?*

Budova, která jindy v tuhle hodinu už bývala téměř prázdná (noční směny měli pouze ti nejvytíženější režiséři, producenti, zvukaři, a někdy i grafici), nyní žila vzrušeným životem.

„Myslíš, že se zbláznil z té práce, nebo v něčem jede?“ natočil se k Rogerovi jeden z mladých mužů, který se velmi vzdáleně podobal Mannymu.

„Cože?“ nechápal Roger a očima těkal v davu, aby zahlédl YoungAndBeatz.

„Aha, tys u toho asi nebyl,“ odpověděl ten neznámý, „YoungAndBeatz. Nejdřív byl v poho, a pak najednou začal vykřikovat, že potřebuje exorcistu, či co, a že se všichni propadáme do pekel.“

„COŽE??!!“

„No fakt! A pak vzal nůž a... ještě, že jsem ho sám zadržel, jinak by asi... no a pak přišli nějaký chlapi v pláštích a dali mu nějakou injekci, a možná i...“

„A KDE JE TEDŽ?!“ přerušil ho ukvapeně Roger.

„V tý léčebně, jak tam prej tam skončil nějaký ten jeho fanoušek, co se sem prej vloupal a zničil vybavení za sto tisíc... Slyšel jsi o něm? Prej byl nějak pořezanej, nebo co...“

Roger sice v téhle situaci neměl času nazbyt, ale i přesto se krátce zamyslel.

„Royce,“ řekl nakonec, „ten je pořezanej... ale ten přece nic nezničil.“

„Never mind,“ odvětil ten mladý muž a Roger se rychle vydal na odchod, aby ještě stihl k léčebně sám zajet.

Byl na místě. Jediná psychiatrická léčebna ve městě. Úzce spolupracovali s Charlesem a dostávaly se sem jen ty opravdu nejtěžší případy.

„Návštěvní hodiny už dávno skončily,“ upozornil ho přísně hlídač u brány, „prosím, odejděte. Dovnitř vás nepustím.“

Rogera vyděsily hlídačovy přísné oči tak, že neměl sílu argumentovat, a proto se beze slova trochu zklamaně odebral zpět k autu. Když vtom někoho zahlédl...

Stál tam člověk, osamělá postava v šedé mikině s kapucí přes hlavu. Byl vzdálen až na druhém konci parkoviště, natočen bokem, rukou si zakrýval obličej, avšak Rogerovi připadalo, že ho pozoruje, či snad i na něho čeká... Parkoviště však bylo v tom rohu pouze spoře osvětleno, takže si Roger nebyl úplně jistý, zda ta tajemná postava není jen hrou světél a stínů... Když vtom se pohnula! Otočila se k Rogerovi zády a rukou mu pokynula, aby ji následoval. Pak definitivně zmizela do tmy.

Roger se nebyl schopný pohnout se z místa. Šálil ho snad zrak? Otočil se směrem k nerudnému správci a měl nutkání k němu přijít a vyžádat si vstup do léčebny. Jako pacient.

'Mám podivné halucinace,' pomyslel si a očima přejížděl okraj rozlehlé budovy, 'už jsem jeden z vás...'

Kapitola XIV – YoungAndBeatz???

Konečně bylo ráno. Těžké dveře léčebny byly s ohlušujícím rachotem otevřeny. Roger vešel. Za doprovodu jednoho z místních asistentů byl doveden do pokoje, kde na posteli, zády ke dveřím, seděla postava. Rogera trochu zmátly ty zřejmě narychlo ostříhané vlasy, které rapperovi trčely na všechny strany. Roger se k němu přiblížil, posadil se na židli vedle postele a spatřil YoungAndBeatzovu tvář...

Rapper měl napuchlý obličej a vodnaté, unavené, téměř nepřítomné oči. Zřejmě, stejně jako Roger, prožil bezesnou noc. YoungAndBeatz vypadal otřeseně, a pokud by Roger nevěděl, že je to on, vůbec by zřejmě rappera nepoznal. Trvalo chvíli, než si vůbec YoungAndBeatz všiml, že má návštěvu. Do pokoje mezitím vešel i terapeut Charles a přisunul si druhou volnou židli vedle Rogera. Podíval se na oba kluky, mlčel a ve tváři měl soucitný výraz.

„Ahoj,“ promluvil překvapivě jako první YoungAndBeatz. Znělo to melancholicky a téměř strojově. „Ahoj, doufám, že se dáš zase brzo dohromady, abys nenechal svoje fanoušky dlouho čekat,“ pokusil se Roger o nacvičenou povzbuzující větu. Ale nezabrala.

„Fanoušky???“ zeptal se téměř nezaujatě YoungAndBeatz a mírně zdvihl obočí.

„Ty si nevzpomínáš? Tvoji fanoušci se těší, až se dáš znovu dohromady a zase v Da Master's natočíte nějaký video.“ Roger cítil, jak jeho věta zní nacvičeně a připadal si trapně. Nevěděl ale, jak jinak s YoungAndBeatz navázat konverzaci, kterou by mu vyjádřil podporu, a ani trochu se nedotkl tématu toho osudného večerejšího večera.

„Já žádný fanoušky nemám,“ odsekával YoungAndBeatz s vážným výrazem ve tváři strojově jednotlivá slova.

Rogerovi téměř připadalo, že si YoungAndBeatz snad musí dělat „srandu“. Zároveň si ale uvědomoval, že při současném rapperově stavu je tato domněnka až přespříliš absurdní. Rapper se asi popíráním Rogerových slov chce pouze zbavit stínů své minulosti. Jiné vysvětlení snad ani není...

Nastala chvíle ticha. Nikdo neměl slov.

„No... už teď cestou se mě tři fanoušci ptali, kdy už zase bude YoungAndBeatz zpátky,“ zalhal nakonec Roger.

YoungAndBeatz neslyšně hrkl.

„Kdo?“ zeptal se.

Roger se zarazil. Na setinku vteřiny si už myslel, že si snad YoungAndBeatz opravdu nepamatuje sám sebe. Pak si ale uvědomil, že rapper svou krátkou otázkou myslel ty fanoušky.

„No, takovej ten s těma slunečníma brejlema, jak tě vždycky obdivoval, pak takovej ten s tím hárem, a pak nějaký malej kluk,“ vymýšlel si pohotově Roger. Vystihnout charakteristiky téměř všech YoungAndBeatzových fanoušků naštěstí nebylo až zas tak těžké.

YoungAndBeatz ale Rogerova odpověď neuspokojila. Zíral teď na Rogera se široce rozevřenými očima. Charles ze sebe vydal krátký zvuk, kterým se bezpochyby snažil upozornit na to, že to Roger svými výmysly trochu přepískl.

„Kdo je ten YoungG?“ zeptal se teď YoungAndBeatz. Roger znovu myslel, že žertuje.

„Ten nejlepší rapper na světě, přece,“ řekl.

Charles se uchechtl.

„Není ti nějak špatně, Rogere?“ zeptal se.

Rogera ta poznámka naštvala a opět si přál, aby za ním ten Charles už nedolézal.

„Nechal bys nás laskavě s YoungAndBeatz o samotě?!“ spustil na Charlese naštvaně.

„Já jsem Lawrence,“ ozval se za Rogerovými zády chladný hlas téměř bez života, až Rogera zamrazilo. Ne, ten hlas přece nemohl patřit YoungAndBeatz... znělo to jako ze záhrobí.

„Prosím??“ vyhrkl Roger nevěřícně.

„Já jsem Lawrence,“ konstatoval opět YoungAndBeatz. Znělo to tak přesvědčivě...

„... Promiň, ale já ti nerozumím...“ Roger nechápal.

Do hovoru se znovu vložil Charles: „My zase nerozumíme tobě, Rogere.“

„Copak jste se všichni zbláznili?!“ vykřikl Roger. V prostředí psychiatrické léčebny to znělo opravdu trefně!

„Asi by sis měl odpočinout, Rogere, mluvíš nesmysly,“ upozornil ho Charles.

„TY JSI PŘECE YoungAndBeatz A JSI RAPPER V DA MASTER'S PRODUCTION!!!“ Roger už na svého kamaráda křičel.

YoungAndBeatz kroutil nesouhlasně hlavou.

„Rogere, ty už fakt blouzníš,“ zasmál se Charles.

„JÁ JSEM LAWRENCE A PRODÁVÁM VE FAST FOO...“ teď už zase křičel YoungAndBeatz.

„A CO ROYCE?“ přerušil ho rychle Roger a cítil se, jako kdyby právě vytáhl skryté eso z rukávu. Royce je přece pojítkem mezi YoungAndBeatz dnes a jeho minulostí.

„Royce je můj kamarád,“ řekl YoungAndBeatz, „a já jsem Lawrence, a pokud to budeš ještě zpochybňovat, tak už se s tebou nebudu bavit,“ odvětil YoungAndBeatz uraženě.

Roger se beznadějně podíval na Charlese.

„Je to tak,“ potvrdil Charles, „vypadá to, že sis kvůli starostem o Lawrence vykonstruoval falešnou realitu, které teď věříš. Ale to nic není. Takových případů znám ze své praxe hodně. Přijď za mnou zítra v pět do ordinace a zkusíme to vyřešit.“ Charles se nuceně usmál, a pak definitivně odkráčel, jako kdyby už v pokoji nebylo nic zajímavého k vidění. Jak Roger toho nafoukaného a samolibého Charlese nenáviděl!

Roger se pokusil najít poslední důkaz toho, že YoungAndBeatz opravdu existoval. Kdyby si ho Roger vymyslel, tak by přece neměl v mobilu tunu jeho písniček a videí. Roger opatrně vytáhl z kapsy mobil, zhluboka se nadechl a otevřel adresář „Music“...

a...

...

po

YoungAndBeatz

tu

nebyla

ani

stopa!

Game over.

Závěr – Pohřebiště naděje

Zavlál vlhký vítr. Roger, vystupující z auta, se mírně otrásl. Kdesi v dálce se zablesklo. Obloha potemněla. Schylovalo se k bouři.

Roger se zadíval na hodinky. Tři čtvrtě na pět. Je tu příliš brzy. Nechtělo se mu trávit dlouhé minuty v Charlesově čekárně. Bezvzádně se opřel o kapotu svého auta a vyčkával...

V dálce se ozvala jakási rána. Vítr posouval po zemi prázdný plastový kelímek. Roger se zhluboka nadechl a vydechl. Začalo slabě poprchávat.

Znovu dunivá rána. To se na Charlesově pozemku převrhl vzdálený květináč. Roger se zadíval tím směrem. Asi dvacet metrů od jeho stanoviště se nacházela šedá zídka, která byla na jednom místě jakoby zvláště vyboulená...

Že by znovu ta divná postava v šedé mikině?

Opravdu! Pohnulo se to.

Pak se dlouhé vteřiny nic nedělo... Roger si už myslel, že zase blouzní, ale pak...

Postava se otočila. Směrem k němu. Roger na tu dálku špatně viděl, ale připadalo mu, jako kdyby měl ten neznámý na obličeji snad jakousi masku, či co... A pak ty oči! I na dálku bylo poznat, že oči toho cizince měly nepřírodně svítivě žlutou barvu...

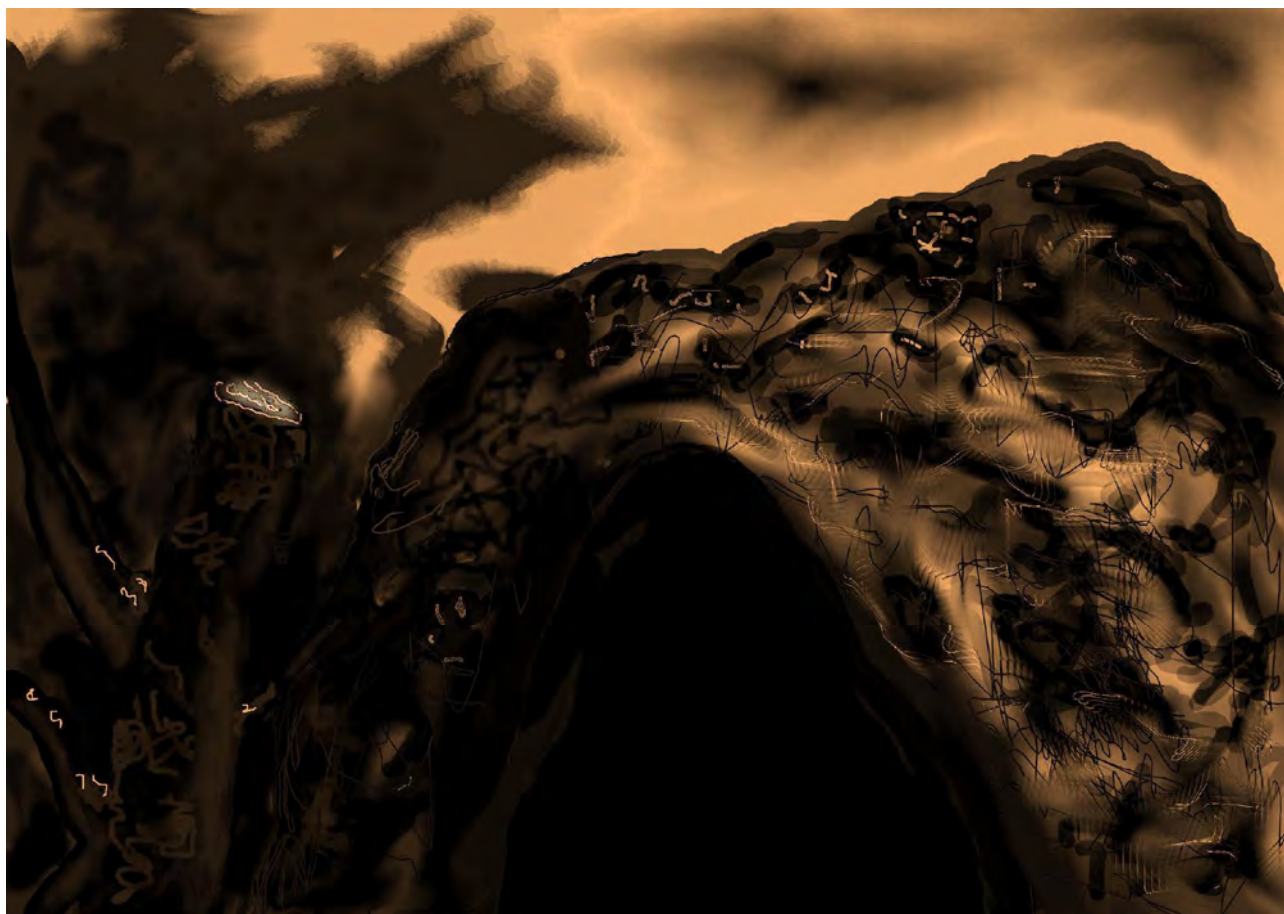
Ne, Roger přece teď nebude věřit na nadpřirozené jevy. Teď, když je na pokraji hospitalizace do psychiatrické léčebny... copak nestačilo, že si údajně VYMYSLEL rappera YoungAndBeatz???

Ta postava Rogerovi pokynula. Otočila se směrem k zídce. Hbitě ji přelezla. Vzduchem se nesl zvuk dunivého seskoku. Roger už to nevydržel... Rozběhl se směrem k tomu místu, a už se rovněž drápal na nízkou šedou zeď.

Seskočil. Ta postava stála zase asi třicet metrů před ním. Byla opět zády. A zase to gesto. Roger ji tedy následoval.

Cesta byla dlouhá. Ten neznámý se vždy na chvíli jakoby vypařil, ale vždy, když už to chtěl Roger vzdát, se opět kdesi před ním vynořil... Rogerovi už začínala docházet trpělivost. Jestli se celou tu dobu honí pouze za duchem, tak teda potěš!

Nakonec ta postava zmizela nadobro. Roger se právě nacházel v jakémsi temném listnatém lesíku. Zakopával o kameny a spadané listí, byl špinavý, zpocený, a neměl sebemenší tušení, kde je, a jak se dostane zpátky... Popošel ještě pár metrů. Před ním se objevil vchod do jakési jeskyně.

Roger tam vkročil a o něco zakopl. Jeskyní to zadunělo.

Rogerovy oči se záhy přizpůsobily tomu šeru. Uviděl, že se před ním rozkládá prostor hustě osázený kameny. Na každém z nich byl jakýsi nápis...

Roger musel ještě chvíli počkat, aby jeho oči správně zaostřily... Nápis na prvním kameni rozpoznal.

„Royce“, stálo tam.

A pak...

„Terrence“.

...

„Lawrence“.

...

...

...

„Manny“!

Roger už to přestával chápat. Ta jména přece všechna znal!

Vrátil se ke kamenu s nápisem „Lawrence“, důkladně ho ohmatal, a pak si všiml, že je půda u kamene téměř čerstvě rozrytá... Někdo tam něco schoval...

Roger začal bez rozmyslu oběma rukama v půdě rýt, a po chvíli hrabání na něco pevného narazil... Snažil se to prsty uchopit a vytáhnout. Bylo to značně obtížné...

Měl to! Jakási truhlička... Roger ji opatrně otevřel a uvnitř našel něco, co jeho oči jen těžko rozpoznávaly...

Vtom se za ním rozsvítilo světlo! Roger se rychle otočil a čekal ho obrovský šok! Stál tam ten cizinec v kapuci, se zjizveným obličejem a zářivě žlutýma očima!

„Hhh, Royci, já jsem se tě tak lek!!!!“ zahekal šokovaně Roger.

Royce se usmál. Na jeho ošklivě zjizvenou tvář dopadalo zespoda světlo příruční svítilny, a on teď vypadal, jako kdyby byl tak nejméně o dvacet let starší.

„Promiň za ty oční čočky, ale nějak jsem musel upoutat tvoji pozornost,“ omlouval se Rogerovi. Pak si k němu přisedl do špinavé hlíny a opatrně sebral kamarádovi z rukou onu truhličku. Zasvítit do ní a vyndal potrhanou fotografii.

„YoungAndBeatz, byl skvělý!“ pronesl Royce k Rogerově velkému překvapení.

„T-t-takže to je všechno pravda???... Y-Y-YoungAndBeatz opravdu existoval???“ vyzvídal zmateně Roger.

„A nejen on,“ potvrdil Royce, „CityGold, Da Trophy...“

„Kdo???“

„Manny.“

Roger už teď jenom nevěřicně zíral. Neměl slov.

„T-takže...“

„Da Master a Charles. To oni systematicky ničí všechny rappery... Pak prostě vždycky všichni

zmizí, a místo nich se někde objeví nějaká troska... jako já," Royce se smutně usmál.

„Počkej, takže ten Royce...???“

„Rapper HardTest... Jo, to jsem já. To jsem BYL já.“

Royce začal opatrně rukama hrabat u kamene se svým vlastním jménem, a posléze vytáhl další truhličku. Otevřel ji, a na Rogera se z fotky usmíval zřejmě spokojený sympatický mládenec. Souvislost s dnešním Roycem by v jeho tváři hledal asi jen málokdo...

„Takže tys byl taky rapper? Jaký to bylo?“

Royce se opět smutně usmál: „Já si to nepamatuju.“

„Jak to?“

„To Charles. Vymazal mi paměť. Nám všem. Voperoval nám čipy.“

Roger si špinavou rukou poplašeně prohrábl vlasy.

„Ano, i tobě,“ řekl smutně Royce, „ale ty jsi jediná naděje... musíš zmizet. Nechat si ho odstranit a zmizet někam hodně daleko, a už se nikdy nevracet. Prosím tě, zachraň se před těma bestiema!“

„Ale...“ Roger nechápal tu naléhavost v Roycově hlase.

„Poslyš, prozradil jsem ti tajemství, za které se těžce platí. Hůř, než životem. Já už to mám sečtené. Ale pokud jsem tím zachránil tebe, tak mi to stálo za to. Jenom prostě musíš zmizet!“

„Ale co ti ostatní rappeři?“ ptal se poplašeně Roger.

„Těm už bohužel taky není pomoci, věř mi. Charles a Da Master jsou daleko silnější, než jsme my všichni dohromady!!!“

„Ale přece musí existovat způsob, jak...“

„ŽÁDNÝ NENÍ! Prosím, zachraň se...!!!“ Roycův hlas zněl opravdu naléhavě a v jeho očích se zaleskly hořké slzy.

„Dobře,“ řekl Roger.

„Tady máš nějaké peníze... víc jsem nesehnal... nesmíš se vrátit... pokračuj úplně opačným směrem... všeho se vzdej a najdi kliniku, kde ti ten čip odstraní... a pak, prosím tě, zmiz někam hodně daleko!!!“ zaprosil Royce.

Roger mlčky poslouchal.

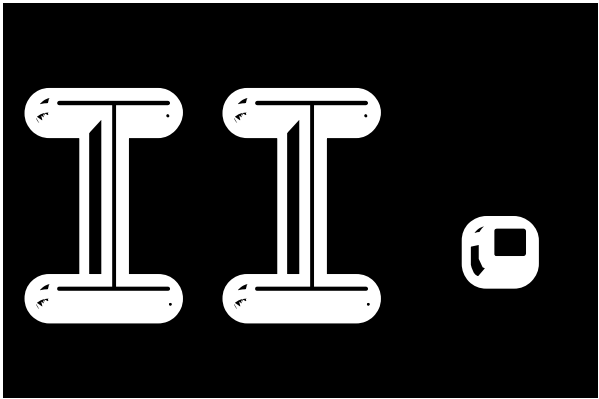
„A co Nelly,“ napadlo ho, „ten jim taky utekl?“

„Nemyslím si,“ přiznal smutně Royce, „oni určitě vědí, kde je. Tak běž, BĚŽ!!!“

Roycova ruka ho nemilosrdně vystrkávala ven z jeskyně. Roger se ani nestačil vzpamatovat, a už z ní byl venku. Jako v mrákotách se rozbíhal a snažil se nevnímat tíži své situace.

Co bude dělat? Nevěděl... Venku už byla téměř tma, a on byl tak osamělý, jako nikdy předtím. A to už bude zřejmě navždy...

KONEC PRVNÍ ČÁSTI

Kapitola I – Dveře do neznáma

Richovi bylo tenkrát deset let, když se v televizních novinách objevila ta záhadná reportáž. Došlo k obrovské tragédii v Da Master's Production. Na obrazovce se střídaly záběry záchranářských týmů se střihy na samotnou tajemnou budovu, ve které se všechno odehrálo...

... Příčiny události budeme nadále vyšetřovat... Nejsme oprávněni v této chvíli podávat žádné informace... Už teď je ale jasné, že tragédie si vyžádala životy nejméně patnácti lidí...

Před kamerami se objevil mladý muž s upravenými zlatými dredy, který se k celé události měl vyjádřit. *CityGold (19)*, jak uváděl informační pásek v dolním kraji obrazovky, prohlásil, že měl neskutečné štěstí, že zaměstnání stihl opustit jen pár měsíců před tragédií...

... Událost zasáhla i místního psychoterapeuta a věhlasného parapsychologa....

(Rich už se nerozpomínal na uvedené jméno...)

..., který místo často z pracovních důvodů navštěvoval...

„Bylo tam nadměrné množství případů nervového zhroucení a podivných změn v chování zaměstnanců. Domnívám se, že za tím vším stojí neobvyklá vnitřní architektura budovy...“

... O průběhu a výsledcích vyšetřování vás budeme informovat v příštích televizních novinách.

Rich tenkrát sledoval každý další večer pozorně zprávy, avšak o podivném případě už nikdy nepadla ani zmínka. Vše se zdálo být záhadně ututlané a nikdo už o tragédii nemluvil. Rich budovu důvěrně znal, protože okolo ní vždy projížděli, když ho rodiče vezli do školy. Od té tragédie ale byla silnice uzavřena, a i několik let po jejím opětovném otevření tudy nikdo nejezdil ani nechodil. Místní se budově Da Master's Production a jejímu blízkému okolí obezřetně vyhýbali. Rich se tam několikrát nenápadně zatoulal, a při pohledu na zapečetěnou budovu mu tuhla krev v žilách a měl nepopsatelný pocit strachu a nejistoty...

Byl však sám případem jako posedlý. Od šestnácti let nosil zlaté dredy, sice méně upravené, než ten CityGold (jestli si ho Rich ještě dobře pamatoval), a nebylo dne, kdy by se k záhadné budově myšlenkami nezatoulal. Také mnohokrát hledal na internetu další informace a zkoušel najít i samotného CityGold. Rapper se však za pár týdnů od tragédie mediálně vypařil a Rich nebyl schopný dohledat, kde žije nebo co dělá. Na internetu byla také devět let po tragédii pouze jedna zmínka o CityGold, a to na jakýchsi zastaralých stránkách, které hlásaly pouze, že jeho povolání je 'rapper', avšak na nich chyběl jeho věk, datum narození, fotografie a další informace. Žádný jiný odkaz na rappera CityGold již neexistoval. Rich byl zklamaný.

Rich zrovna slavil devatenáctiny, když si uvědomil, že jeho život dál nemá smysl. Neměl žádné koníčky, nic ho nebavilo, peněz měl sice na rozdávání, ale nebyl si jistý, co s nimi. Nebavily ho oslavy a party, už měl až po krk všech věcí, kterými byl už od útlého dětství hojně zahrnován. Cítil se vnitřně vyhořelý.

Jeden zájem však přece jen měl. Paranormální jevy. Zajímal se o duchy a přízraky minulosti. Toužil po záhadách a přál si zažít něco opravdu neobvyklého...

V den svých devatenáctých narozenin se mu nechtělo domů. Netoužil po oslavě. Raději se volným krokem opět vydal na místo, které ho již devět let tolik přitahovalo...

Na to, co uvidí, však nebyl připraven. Pečeť byla sejmuta a dveře se zdály pootevřené! Rich je hypnotizoval pohledem, a pak se přece jenom uspěchaným krokem vydal k domovu. Už ale věděl, co bude dělat druhý den!

Kapitola II – Dveře se zavírají...

Byla noc. Na chodník dopadal úzký proužek světla svítlny a temné siluety stromů jako by měly oči a vše pozorovaly. Všude bylo tajemné ticho. Vtom za sebou Rich uslyšel kroky. Následovaly ho. Ohlédl se. Nikdo. Rich se dvakrát zhluboka nadechl, volnou rukou si upravil kapuci a pokračoval v cestě. Nedokázal se však ubránit silným záchvěvům strachu a nejistoty, které ho věrně doprovázely. Věděl, že pokud půjde dál, stane se nějaká hrozná katastrofa. Vracet se už ale nechtěl.

Ty kroky. Rich už si nebyl jistý, zda neznějí pouze v jeho hlavě... Možná to bylo jen rytmické bušení jeho srdce, které rozechvívalo proud krve v jeho tepnách. Začínalo se mu dělat špatně od žaludku, a to ještě ani nedorazil k té tajemné budově. Už nyní si byl jistý, že by tu cestu neměl podnikat. Byl to špatný nápad, který se mu vymstí...

Už už se chtěl Rich otočit na cestu k domovu, ale najednou dostal pocit, že už stejně nezáleží na tom, jestli se vrátí, nebo bude pokračovat. Ten prudký záchvěv zoufalosti a bezmoci ho natolik překvapil, že téměř robotickým krokem pokračoval stále vpřed a nevnímal již tolik toho nezvaného followera, který krok za krokem potichu následoval jeho šlépěje...

Konečně tam dorazil. Dveře tajemné budovy byly otevřené a nepropustná tma, která se za nimi skrývala, Riche něčím magneticky přitahovala. Chtěl vstoupit. Ne, MUSEL dovnitř vstoupit. Udělal první krok a zlehka ještě více pootevřel těžké dveře. Zavržaly. Znělo to jako nárek nějakého zoufalého zvířete či dítěte. Uvnitř byla vše pohlcující tma. Prach. Zima. Kužel světla z baterky, dopadající kamsi do neznáma, náhle zhasl. Rich se lekl a zatřepal svítilnou. Nic. Ve zmatku udělal pár kroků vpřed do tmy. Náhle se svítilna sama od sebe rozsvítila. Světlo dopadlo na zvláštní obraz na stěně. Někdo namaloval portrét rappera CityGold téměř bez tváře a potřísnil obraz červenou barvou, která silně připomínala krev. Richovi se stáhl žaludek, když vtom...

Bum!!! Těžké vchodové dveře se náhle prudce zavřely a Rich se uvnitř ocitl v pasti. Otočil se. Kužel světla náhle osvětlil siluetu mladého muže s ďábelským úšklebkem na obličejích a zvláštníma očima. CityGold. Jeho kůže byla na některých místech podivně sedřena a jeho pohled prozrazoval, že patří k nemrtvým.

'Zombie!' pomyslel si Rich.

Chtěl se dát na útěk...

Nebylo kam!

...

Náhle se všechno změnilo. Rich si uvědomil, že leží na jakési měkké a vlhké podušce. Srdce mu bušilo jako o závod... Chtěl vstát a dát se na útěk, když vtom mu všechno došlo. Úlevou vydechl. Byl doma v bezpečí ve své posteli.

Rich vstal a svlékl si propocené pyžamo. Stále jím vibroval ten pocit strachu, ale už věděl, že je v bezpečí. Nechtělo se mu až věřit, jak zrůdnou iluzi si ve spánku jeho mozek vymyslel. Až se tomu musel rozechvěle pousmát. Teď, když už se pomalu začal navracet do reality, mu došlo, že se ve skutečnosti nemá čeho bát. Tohle byl jenom sen. Noční můra.

Pocit strachu již z Riche naprosto vyprchal a transformoval se na vzrušivé záchvěvy. Rich se najednou skoro těšil, až skutečnou zchátralou budovu Da Master's Production na vlastní pěst prozkoumá.

Následující den, kdy už byl připraven za bílého dne vstoupit do dobrodružství, které opuštěné sídlo skýtalo, ho zarazil nevysvětlitelný fakt.

...

Budova byla zapečetěna. Opět.

Kapitola III – Sám

Dny ubíhaly a nic zvláštního se nedělo. Zchátralý objekt, který Riche tak magicky přitahoval, byl stále zapečetěný, a Rich si tak pomalu začínal uvědomovat, že to, že jednou byly dveře otevřené, byl jen výplod jeho dychtivé mysli a neskonale touhy po dobrodružství. Nyní, s odstupem času, si musel přiznat, že jeho snaha prozkoumat nadpřirozené věci pramení hlavně z faktu, že nemá žádné kamarády. Jeho život měl nepřetržitě melancholický nádech. Chyběl mu sociální kontakt.

Ten sen... Rich si ho stále barvitě vybavoval. Měl nějaký význam? Snad ano... Rich ale nevěřil na žádné výklady snů, protože každý z kartářů, a jiných jim podobných, by jen za peníze prezentoval svou polopravdu, která by se Richovi buď líbila, nebo ne. A také, komu by se mu teď chtělo prozrazovat, že se chystal jít prozkoumat tu tajemnou budovu, protože co kdyby...?

Určitá možnost tu teoreticky stále byla. Není přece blázen. Tenkrát přece MUSELY ty dveře být otevřené... Rich se pomalu loudal ulicemi. Ponořen v myšlenkách ani nevnímal, že se nálada okolního prostředí pomalu začala proměňovat. Kdesi zlověstně zamňoukala kočka. Trochu se zvedl vítr. Náhle vše potemnělo. Rich překvapením vzhlédl a pohledem zaostřil do dálky na kontroverzní objekt...

Něco bylo opět jinak. To něco upoutalo jeho pohled, ale Rich to nebyl schopný v mysli identifikovat... Vypadalo to, jako kdyby...

...

Rich se zběsile rozběhl. Přestával vnímat čas i prostor. Jen ty dveře. Než se opět zavřou... Rich si zapomněl svítilnu. Uvědomil i to. Nevadí... Míjel zaparkované černé auto se zatemnělými skly. Téměř ho nevnímal, protože ty dveře...

...

Uff... Byl uvnitř. Rychle se skryl za dlouhým závěsem v prostorné hale hned vedle vchodu. Stále mu bušilo srdce. Hlasitě oddechoval. Ale náhle ho něco přimělo úplně ztichnout. Zaslechl hlasy! Byly to strážníci! Rich zpanikařil. Přece se nenechá chytit! Musel vyčkat na místě, a pak znovu nepozorovaně proklouznout ven... Hlavně ho nesmí zamknout. Prosím, hlavně ať ho tu nezamknou...

Náhle se ozval zuřivý štěkot. Byl to bezpochyby pes strážníků, který byl rovněž pověřen

vyšetřováním. Strach, aby Riche v děsivé budově nezamkli, se náhle proměnil v děs, že ho ten pes pokouše...

„Coopere, sedni!!!... HNED!!!“

Bylo slyšet, jak mají strážníci s podrážděným psem velké problémy...

„Je tady uvnitř naprosto nezvladatelný... radši už odsud vypadneme – sám tady nemám dobrý pocit...“ postěžoval si jeden ze strážníků, a ten druhý vydal souhlasný zvuk. Bylo slyšet, jak psa vši silou vyvádějí z budovy, a pak...

ONI TADY RICHE OPRAVDU ZAMKLI!!!

Z některého z horních pater budovy se ozvalo děsivé zapraskání. Rich se k smrti vyděsil a pěstmi zběsile začal bušit na zvenku zapečetěné dveře.

Marně. Byl v pasti.

Kapitola IV – Dopisy

Reginald Ángelo Charles. Věhlasný parapsycholog. Seděl u svého bohatě prostřeného stolu a vychutnával si ranní kávu. Opodál ležela jeho nová kniha (již čtvrtá), která byla naprostým hitem. Trhákem. Lidé po něm dychtili. Bylo mu sice již třiapadesát, ale do jeho portrétu na přední obálce knihy se zamilovala nejedna dvacetiletá slečna. Vyzařoval zvláštní charisma. Nevím, zda to bylo tím incidentem v Da Master's Production, ale nyní ho obestírala rouška tajemství, kterou toužil poodhalit každý.

Jestli byl předtím Charles bohatý, tak dnes už se jeho pohádkový majetek s předchozí situací nedal ani srovnávat. Nyní byl superbohatý. Hyperbohatý. A nejen to. Jeho sláva vzrostla tak diametrálně, že už si jeho služby jako psychoterapeuta mohli dovolit opravdu jen ti největší boháči světa. Navíc dostával vrchovatě zapláceno za ty parapsychologické experimenty, o kterých však musím pomlčet. A právě to také fascinovalo jeho nekončící zástup fanoušků, kteří velice usilovně vymýšleli různé konspirační teorie o tom, jak pan Charles pro ně zachraňuje svět a bojuje proti nestvůrám snad ze samotných pekel.

Cestovatel v čase. To byla další pomatená teorie, která zabírala prostor snad ve všech internetových diskuzích, jež se týkaly pana Charlese a paranormálních jevů. Sám Charles se nad tím musel jen pousmát. Ze začátku. Pak už ho ty haldy dopisů a mailů od pomatených fanoušků začaly neskutečně štvát...

„Vaše noviny a pošta, pane.“

„Děkuji, Marietto.“ Charles si povzdechl, a začal rovnou dopisy třídit a vyhazovat, aby je mohl sám vlastnoručně spálit v krbu. Byl skálopevně přesvědčený o tom, že žádný z nich neotevře. Ostatně tak, jako tomu bylo zvykem každé ráno.

Jedna obálka ho ale upoutala, a při pohledu na ni zacítil v břiše náznak úzkosti. Byla to zašle bílá až žlutá obálka s natištěným netopýrem. To už nemohla být náhoda. Přesně takové podobné mu hojně začaly chodit po tom hrůzném incidentu v Da Master's Production. Někdo ho tenkrát vydíral.

„Vím, co se s stalo v DM'sP. Za to zaplatíš. G. R.“

Tohle tam stálo vždy. Pak se tam jednou objevilo číslo účtu, a nepříliš vysoká částka, kterou měl údajně Charles uhradit výměnou za mlčení. Charles tenkrát ale nic nezaplatil. Takový slaboch opravdu nebyl. G. R. byl totiž Gary Richards, jeden z jeho bývalých pacientů, který byl tou dobou propuštěn z ústavní péče. A ne, s Da Master's Production neměl nic společného. A žádná jiná hrozba stejně neexistovala. Charles osobně zařídil, že nikdo nemohl nic vědět... Polozáhadný dopis pak přestal Charlesovi do schránky chodit úplně. Sedm dlouhých let nic. Ale teď tu byl znovu! A něco bylo jinak... Gary Richards už to přece psát nemohl...

Obálka byla znečištěna jakousi sytě červenou barvou, kterou byla nakreslena obrovská písmena *HELP!*. Charles se rozhodl zriskovat a obálku otevřel. Tentokrát byl vzkaz úplně jiný.

„Znovu to otevřeli. Mají nás. Musíme se tajně sejít. Old Mystery Oak u skály 11pm 7/17!!! Gaston“

Gaston Reed!!! Charles v tu chvíli jen těžko vnitřně potlačoval vztek, že na tohohle člověka zapomněl!!! Vše se tím náhle tak hodně komplikovalo, že by si to byl nedokázal představit ani v těch nejčernějších obavách...

„Je vám špatně, pane?“ běžela k němu služebná Marietta, která zahlédla jeho bolestné křeče. Charles neodpovídal...

Kapitola V – Děsivá prázdnota

Rich ani nedýchal. Připadalo mu, že se hustý šedý závěs, za kterým se stále skrýval, z druhé strany hýbe... Někdo tam je... Možná čekáte, že v tuto chvíli podotknu, že i přesto Rich na duchy nevěřil. Omyl. Rich na duchy skálopevně věřil. Teď začínal cítit chlad. Možná si to namlouval. Škoda, že neměl tu svítilnu. V šeru, které v budově panovalo, asi těžko udrží chladnou hlavu...

Riche náhle zasáhl silný pocit, který nedokázal identifikovat. Věděl, že nemá na výběr. Na tomhle místě za závěsem to bylo tak děsivé, že už tam nedokázal vydržet. Musel se rozběhnout po chodbě, a pak nahoru do budovy, kde to snad nebude tak příšerné...

Rich náhle prudce odhrnul závěs a rozběhl se. Jeho krok doprovázel dunivý rachot, ale i přesto mu připadalo, že nahoře v budově opět něco zaslechl. Neměl ale jinou možnost. Musel tam vběhnout!!!

Bez dechu vyběhl do prvního patra. Objevil prázdnou chodbu, která ho děsila. Náhle za sebou zřetelně uslyšel lidské kroky!!! Nesměl tam zůstat!!! Vyběhl ještě jedno patro...

Tam se Rich zastavil, aby popadl dech. Vše už to teď bylo tak neskutečně strašidelné, že už to jeho mozek pomalu přestával vnímat. Opatrně se vydal prázdnou chodbou směrem kamsi, když vtom jeho zrak upoutalo bezvládně ležící tělo. Richem opět projel záchvěv elektrického proudu, avšak tentokrát se z šoku snáze vzpamatoval. Z těch několika desítek metrů jasně rozpoznával, že tam leží krásná dívka. Vypadala pouze omráčená. Na sobě měla svůdný brazilský karnevalový kostým a vypadala opravdu nádherně.

Rich se k ležící dívce přiblížil. Měla vlasy zakrytý obličej. Rich jí chtěl pomoci, ale náhle ho zamrazilo. Všiml si, že to není dívka, ale pouhá figurína... I přesto se rozhodl odkrýt její tvář.

Pomalou odhrnul umělé vlasy, aby zahlédl její oči. Žádné překvapení. Byly matné. Rich se do nich pořádně zadíval, a náhle mu připadlo, že ho i přesto jakýmsi způsobem pozoruje... Na obličeji měla zvláštní úsměv... Rich nemohl čekat, až se pohne, a opět se jako v mrákotách rozbíhal...

Narazil na jedny otevřené dveře. Vběhl dovnitř. Koupelna. Rich se zhroutil na nejbližším umyvadle. Z očí mu tekly slzy. Už ani nedokázal myslet na to, že za záhadně zataženým závěsem u jednoho ze sprchových koutů se může skrývat něco ještě děsivějšího, než byla ta hrozná figurína... Ted' už se beztak nedalo nic jiného dělat, protože nechtěl jít nazpátek stejnou cestou, a znovu muset čelit těm nepředstavitelným démonům strachu...

Jeho uslzené oči po delším okamžiku samy od sebe přivykly šeru v umývárně a Rich si s hrůzou uvědomil, že na umyvadle leží umělá oční čočka, zřejmě červené barvy. Vypadala ale natolik zašle, jako kdyby tam byla opravdu už těch devět let... Richovi už ted' nezbývalo, než doufat, že on v té budově nebude muset být ani na zlomek tak dlouhého času. Jeho srdce by to nevydrželo...

Opět to na chodbě zaskřípělo! Znělo to, jako kdyby sama ta figurína vstala, a ted' se za doprovodu koncertu rozvrzané podlahy pomalu blížila k Richově stanovišti. Rich přemýšlel, zda se nemá schovat za ten tajemně zatažený závěs od sprchového koutu, ale strach mu to již nedovolil. Stál jako přikovaný stále u toho umyvadla, a náhle na svém týlu jasně zacítil pohled. Z očí mu znovu proudem vytryskly slzy, a on pomalu zvedl hlavu a zamlženými očima se zadíval do zrcadla nad umyvadlem...

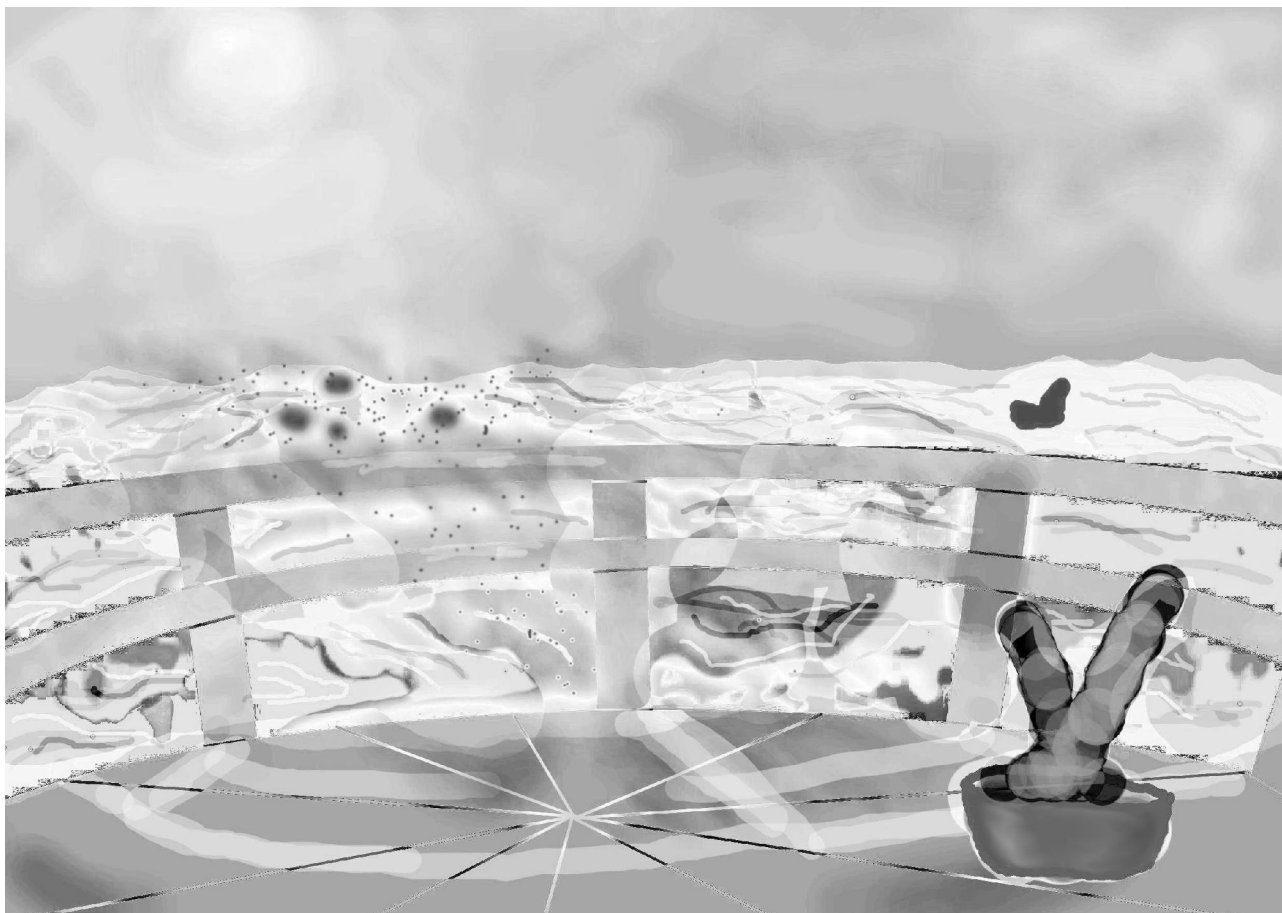
Na to, co uviděl, nebyl připravený. U vchodu do koupelny se náhle vynořila tajemná postava!!! Vzduchem se rozlehl srdceryvný výkřik...

Kapitola VI – Noční setkání

Na temný okraj hustého lesíka začaly dopadat těžké kapky začínajícího deště. Charles jel již asi dvě dlouhé míle se zhasnutými světly. Bylo to opravdu nebezpečné, ale on přece musel riskovat. Hrozilo mu totiž daleko větší nebezpečí než potenciální nehoda. Cítil se jako na křižovatce svého života, ze které se buď vydá tím správným směrem, a nic se nezmění, nebo dojde k hlubokému propadu dolu na tvrdou zem, odkud už se jen tak znovu nezvedne. A nikdo mu nepomůže.

Charles měl vždy o všem jasné představy, a pokaždé ho provázel neskutečně silný pocit strachu, zda se situace vyvine tak, jak si ji sám vykreslil. Byl chorobný puntičkář a nesnesl osobní prohry. Možná byste čekali, že člověk jeho postavení s nekonečně vysokou částkou na svém kontě bude šťastný. Omyl. Bohužel.

Jednou už v životě zachyboval, a to mu nečekaně přineslo vše, co si kdy kdokoliv mohl přát... Ale něco mu to vzalo. Už nebyl tím čestným a spravedlivým, skoro andělským zachráncem, za kterého byl však paradoxně teprve nyní považován. Komplimenty fanoušků jako by se mu vysmívaly. Nezvládl to. Selhal a zašel až za tu nejkrajnější mez, odkud už nebylo cesty zpět...

Jedna cesta zpět ale přece jen byla. Předstírat těžkou duševní chorobu. Moment, nepředstírat, přímo vyvolat... Předstírání bylo přece zrádné, stejně jako shánění spřízněných duší... Před očima Charlesovi nečekaně proběhla série obrazů. Gaston Reed jako CityGold... Da Master zasvěcující ho do tajemství, před kterými on sám chtěl druhé chránit... Tváře Emmetta a Garretta, když jim sdělil, že u něho již nebudou bydlet... Ten pořezaný kluk, jak se jakoby v křeči válel na podlaze čekárny jeho ordinace, když zjistil, že údajně trpí bludy... YoungAndBeatz se zdánlivě vzdorovitým pohledem teenagera, pod kterým se však skrývaly obavy a nejistota... Nelly... ..

Charles se nemohl dál utápět v žalu a výčitkách a málem by sám od sebe bezmyšlenkovitě zrychlil a strhl volant, kdyby náhle nenarazil na odbočku a fluoreskující směrovkou na již léta opuštěný penzion. Charles tam zahrnul a zhasl motor. Byl na místě. Chvilí vyčkal, zda za ním nepojede další auto, jež by značilo přítomnost paparazziů, kteří mu v posledních letech dost komplikovali život... Nic. Bylo naprosté ticho.

Charles opatrně vystoupil. Dál musel jít pěšky. Měl trochu zpoždění, a tak doufal, že tam Gaston Reed bude stále čekat... Charles míjel zchátralý penzion, pak se vydal směrem doprava, prošel hustým křovím a ocitl se z druhé strany u oné skály. Opatrně ji obešel a jeho oči již téměř přivykly tmě. O vchod do jeskyně se opírala menší postava v černém oblečení s kapucí přes hlavu.

„Charlesi, jste to vy??? Prosím, mám strach....“ zamumlal ten cizinec, když zaslechl tiché Charlesovy kroky. Nebylo nejmenších pochyb, že to byl Gaston Reed. A navíc úplně sám. Toho ustrašeného poseroutku by Charles poznal i na míle daleko. Nemohl pochopit, že si ho tenkrát Da Master najal, aby představoval CityGold. Ten chlap byl sice „herec“, ale ve skutečnosti

nedokázal NIC. Nedokázal ani udržet tajemství, a právě kvůli němu začal mít plán ohledně Da Master's Production trhliny. A za vše měl nakonec pykat pouze samotný Charles, který naopak sám Da Mastera od kontroverzního rozhodnutí najmout Reeda vehementně odrazoval. Bohužel marně. S Da Masterem se totiž diskutovat nikdy nedalo...

„Drž hubu,“ uzemnil nyní toho neschopného šaška Reeda Charles. Náhle násilím zacpal Reedovi ústa kapesníkem a vši silou ho vlekl směrem k opuštěnému penzionu. K smrti vystrašený Reed vytušil, že kontaktovat Charlese nebyl dobrý nápad...

Kapitola VII – Dvojníci

„Vylez nahoru,“ postrčil potichu Charles fyzicky poměrně slabého Reeda směrem k lesnímu posedu, který se nacházel téměř v bezprostřední blízkosti opuštěného penzionu. Z pohledu zdola byl skrytý několika masivními větvemi dvou statných stromů, avšak, jak Charles dobře věděl, skýtal perfektní úkryt při výhledu seshora na samotný penzion a prostor okolo něho. Dřevěné stupně žebříku se pod rozklepanýma Reedovýma nohama hlasitě rozvibrovaly. Reed byl stále strachy bez sebe.

„Nebudeš křičet,“ rozkázal rázně, avšak šepem Charles, když se oba dva konečně dostali nahoru. Gaston Reed s usazenými očima zakroutil hlavou. Charles mu opatrně vyjmul kapesník z úst, ale jednou rukou mu i přesto silným stiskem držel obě paže za zády. Reed se cítil jako v pasti a v duchu se modlil, aby ho Charles nechal jít... Nikdy by netušil, že on, fyzicky i psychicky slabý „herec“, který se většinu času choval spíše jako dítě, se zaplete s padouchy a dostane se do situace, kdy mu půjde opravdu o holý život. Rovněž samotný Charles nebyl z Reedovy přítomnosti nijak zvlášť nadšený. Nyní však sdíleli tajemství, které mohlo skončit buď totální prohrou slabšího z nich, nebo odvážnou domluvou, ze které ale Reed tak jako tak vyjde jako poražený. Charles nad ním měl neomezenou moc...

„Mluv! Co víš?!“ Charles na Reeda upíral přísný pohled.

Reedovi se třásl hlas, že nemohl ani šeptat. Vydal ze sebe pouze chrchlavý, poměrně hlasitý vzlyk.

„Řek' jsem, drž hubu!!!“ Charles stále šeptal, ale tentokrát mu přímo sršely blesky z očí. Litoval, že byl zrovna měsíc téměř v úplňku, takže i noční viditelnost byla opravdu značná. Kdyby mluvili hlasitě, někdo by si jich mohl klidně všimnout. Charles sice pochyboval, že by se na tom odlehlém místě v tu pozdní hodinu kdokoli zdržoval, ale vnitřně ním procházel silný pocit neklidu, který si nedokázal vysvětlit...

„Tak mluv!“ pobídl znovu Charles Reeda po asi minutě napjatého hrobového ticha. Reed se již stihl trochu uklidnit. Představoval si, že je na jevišti a že se celá tato hrůzostrašná scéna ve skutečnosti neděje.

„Mluvili se mnou...,“ začal.

„Kdo???“ Charles pouze doufal, že snad s Reedem nemluvili nějací duchové, či co... To už by byl opravdu vrchol!

„...vyšetřovatelé...“ dořekl konečně Reed, „shánějí CityGold... Důkazy o něm... Myslí si... m-m-myslí si...“

„Co??!!“

„... že CityGold nejsem já!“ Reed ta poslední slova zašeptal se zoufalstvím v hlase. Charles se odmlčel a přemýšlel.

„A cos jim řek'??!! Co řekli???!“

„N-n-nic... že jsem CityGold... znova prej půjdou přímo na místo... m-m-mám strach... Musíme se t-tam dostat tou tajnou chodb-b...“

„Ticho!!! Na tobě přece nezáleží!!!“ Charles měl chuť Reedovi jednu vrazit. Vždyť to byl nakonec sám Charles, komu po téhle informaci opravdu teklo do bot... A to pořádně!... Kdyby to věděl dřív, mohl by Reeda „zpracovat“ a svést všechno na Reedovu jakousi duševní poruchu... nebo whatever..., což by v případě Reeda bylo docela uvěřitelné... Na to už teď ale bylo zjevně pozdě...

Rrrr!

Náhle byli oba nuceni zoufale zmlknout. Ze zchátralého penzionu se právě nečekaně vynořily dvě postavy – jedna mohutná a druhá drobnějšího vzrůstu. Charles s Reedem zjevně nebyli jediní, kteří se ten večer na stejném místě rozhodli řešit jakési temné tajemství...

„Co když ho tam někdo najde???!!!“ byl slyšet zoufalý výkřik menšího z obou neznámých lidí.

„Drž hubu!!!“ ohnal se po něm ten mohutnější člověk. Hlas měl podobný samotnému Charlesovi...

Poté se ten tajemný muž pozorně rozhlédl okolo sebe, a jeho oči na chvíli zdánlivě spočinuly přímo na místě, kde se skrývali Charles s Reedem.

„Bože, ochraňuj nás,“ zamumlal rty Gaston Reed a Charlesův pevný stisk jeho paží změkkl ve vzájemné, trochu zoufalé držení se za ruce...

Kapitola VIII – Děsivé procitnutí

Richův mozek upadl do mrákot... Jeho mysl se zatemnila, a vzápětí prozářila střídavými a téměř nesmyslnými výjevy a obrazy. Kdosi tam byl s ním. Někde, možná v jeho hlavě... Kdosi ho držel. Mluvil na něj. Rich ho nedokázal pořádně vnímat. Ten někdo se mu snažil něco naznačit, něco říct... Rich to chtěl slyšet, ale jeho ušní bubínky byly hluché. Naprosto hluché.

Najednou Rich pocítil, jak sám vstal. Fyzicky. Samovolně. Náměsíčným krokem se jeho tělo vydalo směrem kupředu. Ale chybět mu cit jako kontrola. Rich se pokoušel zastavit, avšak marně. Jeho tělo si dělalo, co chtělo. A někdo tam byl. Někdo tam s ním byl. Možná jich bylo víc. Někdo na Riche něco křičel, ale chyběl zvuk.

Rich si náhle uvědomil, že zřejmě sám brečí, ale bylo to zvláštní, protože vůbec necítil slzy. To, že mu skutečně slzy tečou, mu napovídal pouze slabý a nezřetelný pocit kdesi vzadu v jeho mozku. To místo, které jako jediné nemlčelo...

Rich zahlédl, jak ho kdosi bije. Bylo to jako hra světla a stínů, které ho v naprosté němotě obklopovaly. Kdosi s ním mlátil o stěnu, strkal ho a možná mu i vyhrožoval. Rich ale nebyl schopný reagovat. Byl naprostým vězněm ve svém vlastním těle.

Náhle se mu zvukové vjemy na chvíli vrátily a Rich zaslechl jediné, dlouze protažené slovo, které vyslovil jeho vlastní, zděšený hlas.

„Slibuji...“

A pak vše naráz přestalo. Jeho mysl se opět zatemnila.

Série obrazů, kterou následně uviděl, nedávala smysl. CityGold, jak splachuje své falešné zlaté vlasy do záchodu, kdosi se snaží najít malý zlatý odštěpek čehosi v tunách temného prachu, měsíc na obloze, jak si nasazuje noční čepici, sedm zmatených oslů kteří zoufale hledají

pohádkového dinosaura, aby jim pomohl koupit svět. Padesát tři sluncí a jedno antislunce, které se nesmí vrátit domů...

Rich se znovu probral a prohlédl. Stál na jakýchsi starých rozviklaných štaflích. Lekl se, ale jeho mozek naštěstí stále tělo neovládal. Uviděl sám sebe, jak ze dřevěné police nad ním vytahuje tlustou knihu... a jak i s tou tlustou knihou najednou padají vzduchem i ty další, a s nimi i dřevo z té police... Rich vidí, jak se sám také snáší vzduchem směrem dolu...

„... Pane Bože, vždyť my jsme ho zabili!“ Richovi se vrátil sluch. Teatrální výkřik jednoho z těch cizinců nyní Richovi drásl nervy. Rich nechápal, co se děje. Je snad opravdu mrtvý? A kdo jsou ti cizí lidé? To oni ho ovládali?

Rich si vzpomněl na ten slib, který bez vlastní vůle vyslovil. Nedokázal si to vysvětlit. Byla to pouhá iluze jeho mozku, anebo se opravdu k něčemu zavázal? Donutili ho k tomu mimozemšťané, nebo snad nějaké zlé síly? Nebude teď jedním z těch „dobrovolníků“, kteří jim musí sloužit? Zcela ponořen ve svých úvahách Rich ucítil, že jeho tělo kamsi vláčí dvě siluety. Co s ním hodlají dělat?

Ta nejistota Riche ničila...

Kapitola IX – Temné stíny minulosti

Gaston skoro ještě spal, když s nim kdosi zatřásl. Trhl sebou a otevřel oči. Venku ještě byla tma. Gaston chvíli nevěděl, kde je a co se to děje, když vtom nad sebou uviděl Charlesův obličej.

„Gastone, budu muset jet,“ řekl Charles. Překvapivě měl přátelský hlas.

„C-cože... kam?“ nechápal rozespálý Gaston.

„Ty klidně spi, sejdem se později... služka ti dá ráno snídani a provede tě tady. Chovej se tady jako doma.“

„Kam jedete? Vždyť musíme tam na to místo!“ vyhrkl Gaston.

„Musím jet sám,“ odpověděl Charles.

„A proč?“

„Někoho tam uvěznili. A musím ho zachránit sám.“

„Já chci jet taky,“ řekl Gaston.

„TO NEMŮŽEŠ. VŽDYŤ JSEŠ SLABEJ. JSEŠ JEŠTĚ DÍTĚ!“

„JE MI DVACET OSM!“

„JSEŠ DÍTĚ, PROTOŽE'S EMOCIONÁLNĚ NEVYSPĚL. Chyběl ti otec. Matka se o tebe nestarala. Už dvakrát ses pokusil o sebevraždu, jednou v roce dvatisí...“

„JAK TO VŠECHNO VÍTE?“ nechápal Gaston.

„Da Master byl špičkový ve shánění informací o lidech, kterými pak díky nim manipuloval. Taký uměl někoho úplně vymazat ze všech elektronických zdrojů, a tím i ze světa. Na tebe například měl to, že věděl, cos' udělal tomu klukovi z divadla na základce, když ti vyfouk tu roli. Měl takový zvláštní jméno... Royalton, že jo?...“

Charlesův tón hlasu zase začal nabývat na aroganci: „Možná ani nevíš, jak mu na té roli záleželo... a tys na něj naschvál hodil ten průser s těma zakázanějma látkama... a to tys je tam tajně propašoval, a pak jsi dělal povyk, že tě chce ten kluk otrávit...“

„Prosím, dost!“ vyhrkl nešťastně Gaston.

„Přitom Royalton to měl už předtím v životě dost drsný. Ale pak to teprve pořádně vodsral. Možná to ani nevíš, ale dnes žije na ulici. Tenkrát se z toho zhroutil, ale neměl nikoho, kdo by mu pomohl.“

Nikdo mu nevěřil...“ vyprávěl dramaticky Charles.

„Prosím, už toho nechte!“ zaprosil úpěnlivě Gaston.

„Royalton si navíc myslel, že jseš jeho kamarád. Ten kluk to fakt neměl lehký. Od malička byl doma týranej. Fyzicky i psychicky, a to tak, že jsi to ani nedovedeš představit. A tys byl jeho jedinej oblíbenej člověk. On už totiž nikomu nevěřil a lidí se bál... Ty jseš asi opravdu dobřej herec, Gastone, žeš mu dokázal takhle lhát.“ Charles vypadal, že si svůj proslov náležitě užívá. Gaston byl v koncích.

„A to, jak jsi ho sprostě úplně zničil, to nemělo chybu. Proto tě Da Master najmul, jestli ti to nedochází.“

„To nechápu,“ řekl nešťastně Gaston.

„Každěj, kdo měl něco společnýho s Da Master's Production, měl černou minulost. S tím Da Master počítal. Měl prostředky, jak vás všechny zničit. Jak NÁS všechny zničit. A ty ses taky nechal nachytat do pastí stejně, jako já.“

„Jako vy?“

Charles se po Gastonově otázce na chvíli odmlčel a nadechl se.

„Kvůli mému pochybení a nedbalosti zemřel pacient.“ Charles udělal dramatickou pauzu.

„Byl to docela vlivný člověk. Mělo z toho být soudní řízení a mělo to mít opravdu velké dopady, ale Da Master mi tenkrát nabídl pomoc. Řekl mi, že mě z toho dostane, a navíc mě proslaví a přijdu si na slušný peníze. A já jsem na to přistoupil. To jsem ale nevěděl, co za to chce...“

„A co chtěl?“ zeptal se Gaston.

„To ti řeknu, až zachráním toho kluka.“

„Ale jak víte, že...?“

„JÁ VÍM VŠECHNO, GASTONE,“ odpověděl rázně Charles, vstal a odešel z pokoje.

Gaston chvíli mlčky seděl a přehrával si v hlavě právě proběhlý rozhovor. Něco se mu na tom Charlesovi nezdálo. Gaston nevěděl, co si o tom člověku myslet. Chvíli byl drsný a zlý, jindy zase hodný, pak zase arogantní. Ale šel z něho strach...

'Herec,' pomyslel si Gaston, když si sundával nervozitou propocené pyžamo.

'To ON možná zničil CityGold. To ON mě určitě najal.'

Pak Gastonovi došlo, proč ho Charles nevzal s sebou. Charles se ho chystá udat!

Kapitola X – Volání o pomoc

Neznámá síla táhla Charlese směrem k budově. Někdo tam určitě byl. Kdosi úpěnlivě volal o pomoc a žádné naděje se mu nedostávalo... Charles věděl, že do objektu vede jeden tajný vchod, který se těžko hledá. O vchodu věděl jen on, Da Master a Gaston. Počkat, možná ještě... ..

Charles si povzdechl. Temná zákoutí jeho mysli se znovu projevila. Jímal jím strach, že se opět vše provalí. Určitě se najde někdo, komu se podařilo nemožné – získat informace, které Da Master vždy přísně tajil – a ten potom bude mít v rukou moc Charlese zničit...

Jak moc toho vlastně ví Gaston? Nepůjde Charlese sledovat? Neudá ho za to, že se Charles právě chystá vloupat do budovy, aby zachránil někoho, o jehož reálné existenci Charlesovo vědomí pouze spekuluje? Charles si začal vyčítat, že Gastona budil a mluvil s ním. Měl mu nechat vzkaz. Ne, opravdu, neměl se k němu chovat tak povýšenecky. Charles věděl, že si býval měl nechat choulostivé informace o Gastonovi pro sebe. Báł se, aby mu Gaston útok neoplatil stejnou, nebo vyšší kartou. Bylo pozdě.

Charles zaparkoval vůz ve velké vzdálenosti od budovy, a dál se vydal pěšky. Nesměl riskovat odhalení, ale zároveň jím vibroval strach a adrenalin. Neměl moc času. Nanejvýš dvě hodiny, než začne svítat. Pouhé dvě hodiny, než se jeho sen o záchraně jakési nevinné duše rozplyne, a on si pak bude muset nějak poradit s Gastonem.

Když se Charles prodíral temnými houštinami a usilovně hledal ten tajný vchod, zmocnila se ho deprese. Ne, opravdu už nikdy nechtěl opakovat staré chyby, ale bylo nad slunce jasné, že mu Gaston stojí v cestě. Charles by musel...

Právě v zemi nahmatat prohlubeň, a v ní, pod všemožným harampádím, bylo cosi těžkého a kovového. Charles byl rád, že ve tmě nevidí, protože věděl, že z té „skládky“, kterou se právě musel prohrabat, by jeho žaludek udělal nejméně tři kotrmelce. Narychlo očištěné víko poklopu se téměř ani nehnu. Charles se musel chytit blízké větve a vzepřít se nohama o jakýsi kámen. Nepomohlo to. Nohy mu uklouzly a těžký kámen se na víko převrhl, div, že Charlesovi nezavalil ruku. Vchod byl zablokovaný.

„Bože, pomoz mi,“ zaprosil nahlas Charles, až se svého hlasu lekl. Ještě nikdy se neocítl takto podřízený vnějším silám osudu, které nedokázal ovládat. Cítil se naprosto zoufalý... Rozhodl se odejít. Když se prodíral houštím okolo hory odpadků a zbytečností, všiml si, že se v nich cosi zalesklo. Zamířil tam a chvíli v odpadcích dupal, než narazil na cosi pevného. Chvějícími prsty to opatrně nahmatl. Rýč!

Charles ho spěšně vytáhl a urychleně se vracel zpět na to místo. Znovu ten poklop nemohl najít. O cosi zakopl a bolestivě se svalil na páchnoucí zem. Cítil, že mu krvácí koleno. To ho ale nemohlo odradit. Jeho prsty brzy znovu nahmataly kovovou plochu, na které trůnil ten extrémně těžký balvan. Charles nyní kopal jako o závod. Musel vedle poklopu vykopat prohlubeň, do které by těžký kámen svalil. Půda ale byla tvrdá, a Charlesovi již krvácely i ruce. V dálce zahlédl první paprsky slunečního světla. Už bylo pozdě.

„Pomůžu Ti.“

Charles se nečekaného hlasu lekl a rozhlédl se okolo sebe. Ten hlas jako by mu to zašeptal do ucha, avšak nikdo v Charlesově bezprostředním okolí nestál. Divné...

Charlese téměř opouštěly, síly, ale najednou se prostor u něho osvětlil. Svým vnitřním zrakem si všiml, že k němu přicházejí zářivě průhledné siluety tajemných bytostí a stoupají si do kruhu okolo něho. Ještě nikdy nic takového nezažil. Bylo to úchvatné!

Náhle si uvědomil, že se mu začalo dařit. Prohlubeň měl za krátkou chvíli vykopanou, a kámen do ní svalil. Rychlým pohybem ruky chytil za poklop, který se tentokrát otevřel zcela hladce. Postavy zmizely. Do temnoty podzemní chodby již vstupoval úplně sám...

Kapitola XI – Uvnitř

Chodba byla temná a stísněná. Charles hmátl do kapsy pro svítilnu a s hrůzou zjistil, že mu asi vypadla. Ne, měl ji! Třesoucí se rukou ji zapnul a kužel světla osvětlil značně proláklou stěnu chodby. Vypadalo to, jako kdyby z ní vystupovala temná postava. Kdesi daleko před Charlesem se ozval slabý zvuk. Pak další... Kroky. Blížily se.

Charlesovi se udělalo nevolno a měl chuť běžet zpátky ven. Ani si nebyl jistý, zda chodba není zavalená, a dostal strach, že zde uvízne. Pokud byla budova Da Master's Production prokletá, pak se největší zlo koncentrovalo právě tady. Nebylo proto možné, aby se ten uvězněný sám dostal ven tudy. Ne, to by jeho „dětská“ psychika nezvládla. Ani Gaston by to nezvládl. Charles si oddechl, že ho s sebou nevzal.

Charles se rozhodl být silný a kroky ignorovat. *Klap. Klap.* V jednom místě chodby se musel opřít o strop, aby se protáhl podél obrovského kamene. *Klap.* Chodba se zužovala... *Klap. Klap. Klap.* Charles namířil svítilnu směrem ke stropu a všiml si obrovského zvolna se spouštějícího pavouka. *Klap! Klap!*

...

Klap! Klap! Klap!

Charles uklouzl! Svezl se k zemi a rukou sáhl do něčeho mokrého. Vstal...
Kap! Kap!

„Ano, duchové neexistují. Jsou jen vnější projekcí mojí mysli,“ odříkával si nahlas Charles. *Prásk!*
„DUCHOVÉ NEEXISTUJÍ,“ Charles zvyšoval hlas. *BUM! PRÁSK!*
„Teď v pořádku projdu, a pak se V POŘÁDKU vrátím zpět, protože DUCHOVÉ NEEXISTUJÍ“
Prásk! Prásk! PRÁSK!
„KDYŽ NEEXISTUJETE, TAK UŽ ODEJDĚTE!!!“
Zabralo to. Chodba se ponořila do ozvěny Charlesova hlasu, která pomalu přecházela v hrobové, stísněné ticho. Snad ne ticho před bouří.

V jednom místě byla chodba tak zúžená, že měl Charles problémy se jí protáhnout. Když se mu to konečně podařilo, strnul. RYCHLÝM KROKEM SE PŘÍMO K NĚMU BLÍŽIL SAMOTNÝ DA MASTER!

CO TEĎ??!!

...

Charles na setinu vteřiny zaváhal, ale pak se zklidnil.
'Projekce. Prolínání času,' napadlo ho, 'takhle bych klidně mohl vidět sám sebe.'
Da Master Charlesem bez povšimnutí prošel, a pak Charles opravdu zahlédl sám sebe. Schovával sem tenkrát nějaký důkazní materiál. Ten, který nikdo nikdy neobjevil.

Charles klidně prošel svým vlastním přízrakem, a konečně zahlédl těžký poklop. Chodba uvnitř klouzala. Po předchozích zkušenostech si Charles nebyl jistý, zda poklop otevře. Jednou nohou se zapřel o navlhlou kamennou stěnu a rukama vši silou zatlačil směrem nahoru. Paže ho pálily. Neuspěl.
Bude to snad zkoušet věčně. Přece musí být způsob, jak zaseklý poklop otevřít! Přece...

Chodbou se vracel přízrak Da Mastera! Charles věděl (doufal), že ho Da Master nevidí, ale i přesto před jeho mohutným tělem rychle ustupoval. Z Da Mastera se do všech stran šířil strach! Charles pozoroval, jak Da Master jednoduše vypadajícím pohybem prudce rozrazil poklop a vylézal do budovy. Charles sebral všechny síly a vydrápal se spěšně za ním. Uvnitř se přízrak rozplynul. Charles se náhle dostal do úplně jiného, a daleko děsivějšího světa...

Kapitola XII – Rouška tajemství

Vnitřek budovy chátral, avšak Charlesovy vzpomínky zde byly silnější, než dřív. Jeho emoce zesílily a Charles zjistil, že zde slyší hlasy – hlasy tak zoufalé, že se mu až svíralo srdce. A hudbu. Ano, tu podivnou dunivou hudbu, kterou slyšel v tom snu... *Ta hudba ohlašovala příchod katastrofy, které nešlo zabránit... Ten uvězněný kluk vzlykal ohromnou bolestí. Měl s sebou plyšového medvěda, který v jednu chvíli začal sám chodit. Vmžiku se ztratil. Ten mladý muž ho hledal, ale nemohl ho najít... Najednou vše pohltit tak srdceryvný výkřik, že se Charlesovo srdce propadlo někam dolů. Ten medvěd visel na stěně, kam ho kdosi přilepil ošklivou rudě červenou hmotou připomínající krev...*
„Nééééé,“ ozval se do šera protáhlý zoufalý hlas, „kdo mu to mohl udělat??!! KDO jen mu to mohl udělat??!!“

Charlesovi se při vzpomínkách na ten sen dělalo nevolno. Musel toho kluka, či mladého muže, který se ocitl v budově Da Master's Production, najít stůj co stůj. Podlaha pod Charlesem zlověstně vrzala. Znělo to jako koncert tisíců pekelných houslí a smyčců. Charles se zastavil, aby si byl jistý, že to utichne. „Smyčce“ opravdu vrzat přestaly, avšak do popředí se dostaly ty děsivé křičící a šeptající hlasy...

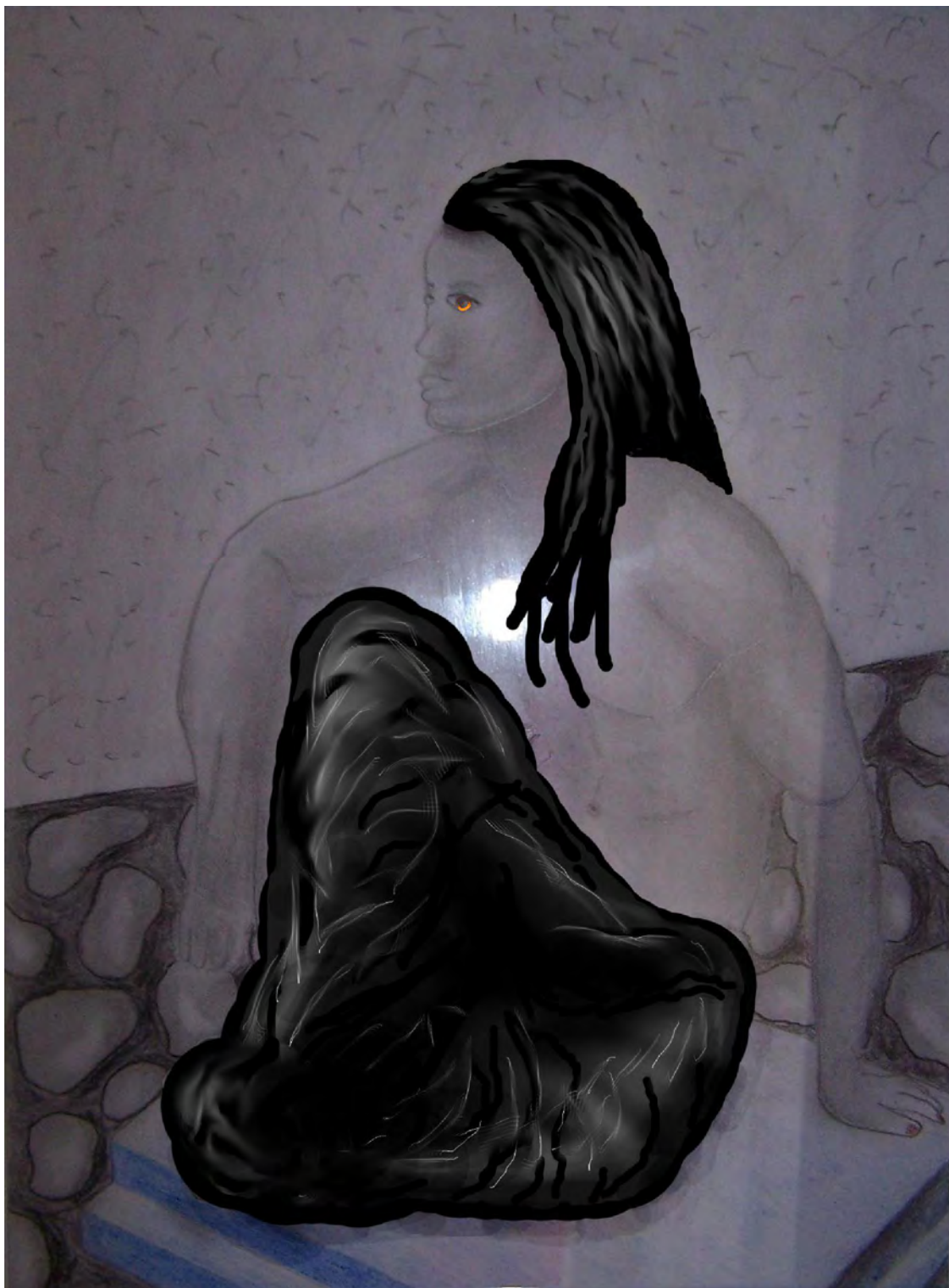
„Reginaldeeee,“ oslovil Charlese protáhlý hlas, který zněl, jako kdyby patřil samotnému Da Masterovi, „vím, cos...“

„TAK DOST!“ vykřikl rázně Charles a další šepot těch strašidelných hlasů minulosti opět zanikl v koncertu vrzající podlahy...

Charles musel projít místností bez oken. Posvítil si a zjistil, že mu příruční svítilna pomalu zháší. Na stěně v setině vteřiny uviděl obraz, ze kterého vystupovala záhadná silueta...

Charles pomalu otevřel kovové dveře a...

Oči!!!

... Charles se vyděsil. Přímo naproti dveřím se nacházela obrovská figurína. Da Master věděl, jak tajný vchod ochránit... Tohle by Gastona zabilo. Charles pokračoval dál, ale o jeho dalších zážitcích na cestě uvnitř se už asi nedozvíme.

Víc už jsem se také já od Charlese nedozvěděl. Kolikrát jsem ho prosil, aby mi řekl pravdu, aby vyprávěl dál... ale marně. Možná proběhlo ještě něco, co chtěl Charles utajit, ale to už asi

zůstane tajemstvím. Vzpomněl jsem si, že každý máme stíny minulosti, které nehodláme odhalit, a výměna „tajemství za tajemství“ může často skončit jako otěže v rukou někoho tak krutého, jako byl samotný Da Master. A věřte mi, i kdyby se dochovala nějaká zmínka o Charlesových činech v budově, či jeho v minulosti, čím bych ji nechtěl. Spálil bych ji. Pro dobro všech.

Vyprávění pokračuje až v době, kdy už Charles prošel celou budovou, a marně hledal toho, o němž byl přesvědčen, že je v budově uvězněn. Cestou nepotkal ani živáčka. A dokonce jeho parapsychologické schopnosti mlčely.

Když procházel okolo jedné z umývár, něco ho donutilo se zastavit. Pohlédl dovnitř a popadl ho nesmírný vztek. Uvnitř totiž nebyl žádný duch. To Charles poznal. Stál tam, zády k Charlesovi, opravdový, až neuvěřitelně skutečný a přesvědčivý...

CityGold!!

Kapitola XIII – Rapperův přízrak

„Gastone!!!“ zařval Charles, „herec jeden! Šašek! Blázen!“ ulevil si, „říkal jsem ti, abys sem nechodil!“

Charles horečně přemýšlel, kam až ho Gaston pronásledoval a co všechno viděl... Nebylo pochyb, že ho Gaston chtěl vyděsit. Jinak by si přece na sebe nevzal tu zlatou paruku! Charles přece nebyl hlupák, a tak věděl, že to nemůže být skutečný CityGold. Byl bez sebe vzteky a nevěděl, co

dál.

Byl tu ale sám – jenom on a Gaston. Charles mohl klidně... ne, zapomeňte na to. Charles už nehodlal opakovat staré chyby a musel se definitivně smířit s těmi již provedenými... Nechá Gastona jít. Bude ho muset nechat jít. Rozejdou se v dobrém, a pak už záleží na Gastonovi, jestli něco řekne, nebo ne. Ta nejistota už totiž Charlese ničila. Bude za své chyby pykat?

Ten cizí mladík se rychle otočil a nastavil směrem k Charlesovi svou vyděšenou tvář. Nebyl to Gaston! Ani CityGold. Byla to ta ztracená duše, kterou Charles hledal. Ten neznámý mladík vypadal dezorientovaně.

„Neublížím ti, ale musíme jít,“ pronesl Charles a natáhl směrem k tomu cizinci přátelskou ruku. Ten cizí kluk sebou cukl a stáhl se. Roztřásl se.

„To bude dobrý,“ uklidňoval ho Charles. Použil k tomu celé své kouzlo osobnosti. Zdálo se, že to, i přes Charlesův neupravený zjev, zabírá...

„Jak se jmenuješ?“ pokračoval Charles.

„Rich.“

„Tak pojď, Richi, musíme jít. Musíme se dostat ven dřív, než...“ Nedořečená věta zůstala viset ve vzduchu.

„...Kdo jste?“ zeptal se opatrně Rich.

„Reginald Ángelo Charles,“ pronesl tázaný s náznakem dřívější pýchy. Riche tím ohromil.

„Vy jste ten para...“

„Ano, to jsem já. Pracoval jsem tady v Da Master's Production.“

„Počkat, to vy jste tenkrát byl v té televizi, jak... Já jsem si to myslel, ale nechtělo se mi tomu věřit... Tolikrát jsem vás chtěl najít...“ Rich byl až dětsky nadšený. Už se ničeho nebál.

Oba se vydali směrem, který Charles určil.

„Kdo je Gaston?“ ptal se bez bázně Rich.

„...Jeden šašek. Kašli na něj.“

„Je to CityGold?“

Richova naivní otázka nezůstala dlouho bez odezvy. Charles pouze nabíral dech. Znovu se z jeho nitra ozvalo čiré zlo.

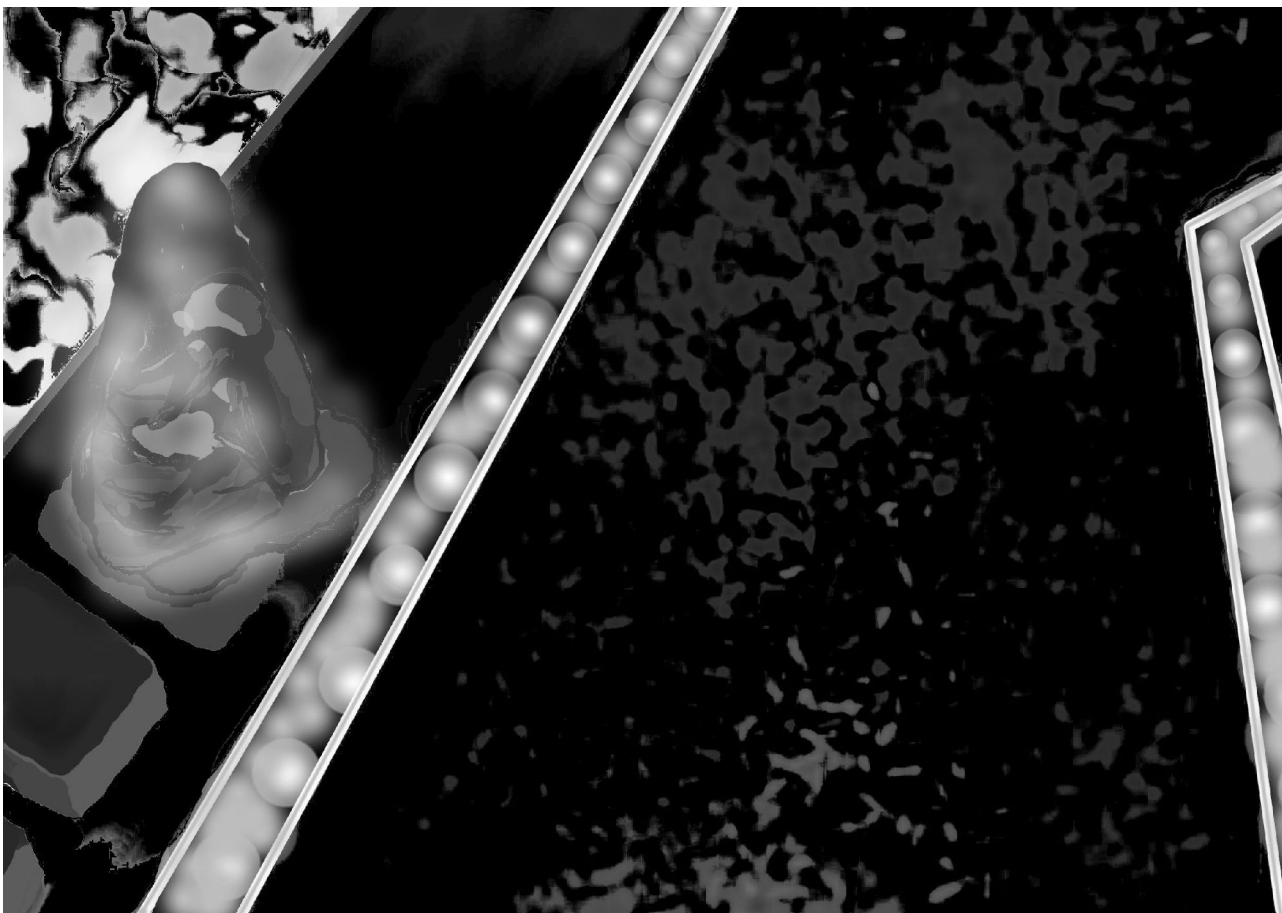
Rychlým chvatem přitiskl Riche ke stěně.

„Co víš??!! Tak co víš??!!“

Rich se začal třást. Chtěl vykřiknout, ale úlekem se mu zacpaly hlasivky.

„CO VÍŠ???!“

Za Charlesovými zády se náhle ozvaly hlasité kroky. Charles se otočil. Chodbou právě procházel časový otisk rappera HardTest. Přízrak, chcete-li. Charles se podíval zpátky na Riche, jehož široce rozevřené oči, které vyjadřovaly naivitu, prozrazovaly, že i on postavu vidí.

„Poslal tě Gaston, že jo,“ adresoval Charles Richovi.

Rich nesouhlasně zakroutil hlavou.

„Já to vzdávám,“ řekl Charles, „klidně mě s Gastonem udejte. Jen do toho. Ať se klidně usmažím v pekle. Mně už je to všechno jedno.“

„A-ale za co?“ nechápal Rich, „já...“

„Jen si klidně s Gastonem kujte pikle a zničte mě. Mně už stejně na ničem nezáleží.“

Rich si uvědomil, že se právě dívá na psychicky nemocného člověka. Charles vypadal pomateně, měl velké kruhy pod očima a celý jeho fyzický zjev napovídal, že to nemá v hlavě v pořádku. Richovi bylo pana Charlese líto a rozhodl se, že mu pomůže. Byl si totiž neoblomně jistý jednou věcí – že Charles, ať už sám sebe podezřívá z čehokoli, je ve skutečnosti nevinný.

Kapitola XIV – Poslední sbohem

Pohled na Charlesovu tvář na denním světle Riche šokovala! Charles měl do krve odřené obočí, hodně zašpiněnou tvář a extrémně napuchlé oči. Byl značně dezorientovaný a na komunikaci téměř neodpovídal. Podlamovaly se mu kolena. Rich ho ochotně přidržoval a dotazoval se, kde Charles bydlí. Trvalo delší chvíli, než Charles srozumitelně odpověděl. Předtím se Rich dočkal pouze polosrozumitelného mumlání o tom, že Rich klidně může Charlese „napráskat“ a že už celý svět ztratil smysl. Po nějaké době Rich konečně také vyrozuměl, kde má Charles zaparkovaný vůz.

Charles se v autě zhroutil na sedačku spolujezdce a založil si ruce. Rich musel převzít iniciativu a nebokého Charlese domů dovézt. Charles čím dál víc vypadal, jako když ho Rich veze

na popravu. Nezareagoval ani v situaci, kdy Rich dvakrát špatně odbočil. Rich byl nakonec nucen nahodit navigaci.

V cíli cesty na Charlese netrpělivě čekala služka a Gaston.

„Pane Bože, co se Vám stalo, pane!“ vykřikla úlekem Marietta. Svého pána v tak zoufalém stavu ještě nikdy neviděla a bylo jí ho líto. Nevěděla, co má dělat.

„Panu Charlesovi není dobře. Potřebuje si odpočinout,“ řekl Rich a služka s omluvou rychle běžela napustit panu Charlesovi vanu. Gaston s Richem opatrně vedli Charlese do koupelny. Gaston si všiml, že má Charles slzy v očích.

„Vás něco bolí, Charlesi,“ zeptal se. Vyznělo to spíše jako oznamovací věta. Charles nereagoval.

„Myslím, že se trochu praštil cestou nazpátek o nějaké harampádí. Ale asi nic vážného,“ odhadoval Rich, „jinak, já jsem Rich. Ty jsi Gaston, že jo?“ shlížel přes nahrbeného Charlese směrem k člověku, kterému se doposud nepředstavil.

Při slově „Gaston“ sebou Charles nečekaně trhl a cosi zaklel.

„Jo, to jsem já,“ odpověděl tázaný a krátce se odmlčel, „jsem herec,“ dodal jakoby mimochodem.

„Já jsem tě jednou viděl v televizi,“ přiznával se Rich.

„Fakt?? Ale já...“

„Jenom ve zprávách. Tenkrát s panem Charlesem.“

„To si mě asi pleteš,“ mlžil zaskočený Gaston. Začínal mít obavu, zda Rich nepracuje jako soukromý vyšetřovatel.

„Já jsem ale myslel, žeš to byl ty. Já... já jsem tě od té doby chtěl potkat, protože tě... obdivuju.“

Rich to poslední slovo pronesl s takovým nehraným zaujetím, že už mu Gaston téměř věřil. Rozhodl se, že už nebude dál pokoušet osud a lhát nadobro přestane. Vždyť už to přece bylo všechno jedno – čím dříve se dostane do vězení za krádež identity, tím dříve ho z něho pustí. Gaston, ať se to na první pohled nezdálo, byl drsný chlap. Vyrůstal přece skoro na ulici a pobyt za mřížemi by zřejmě přestál... Ale co Charles?

„Jsem Gaston. A v těch zprávách to jsem byl já,“ Gaston vyřčenou větou překvapil sám sebe.

Rich vytušil, že jméno Gaston je pro oba jeho společníky spojené s něčím ne příliš příjemným, a proto se rozhodl, že se už dál nebude vyptávat.

„Já ti klidně budu říkat, jak si vybereš,“ nabídl Gastonovi.

Gaston se nabídkou cítil zaskočen.

„Ne, já... totiž... říkej mi Gastone... Tady... Pro ostatní jsem ale Terrence... teda... ne, nejsem Terrence, ale... já totiž...“

„TAK UŽ TO KLIDNĚ UKONČI, GASTONE, JEN DO TOHO!!!“ vykřikl teatrálně Charles a oba dva mladí muži měli co dělat, aby ho udrželi, „NO JEN TO KLIDNĚ ŘEKNI, AŤ UŽ TO JE VENKU!“

Charles zmlkl a vyčkával. Nikdo jiný se neodvážil nic říct. Nastalo asi třicetiminutové hrobové ticho. Vzduch v domě zhoustl a stal se nedýchatelným. Gaston s Richem se tvářili, jako by se nic nestalo. Pomohli Charlese vykoupat a za doprovodu služky ho dovedli do jeho prostorné ložnice. Oba dva však nejistě klopili oči. Nikdo z nich se neodvážil to dusné ticho rozříznout. Oba se Charlese báli.

Charles náhle na posteli ožil.

„Kam jdete?!“ ptal se náhle Gaston s Richem, kteří pomalu opouštěli pokoj. Oba se poslušně

mlčky vrátili k jeho posteli. Do pokoje vstoupila služebná s gázou a desinfekčním roztokem v ruce. Chystala se Charlesovi ošetřit odřené obočí.

„Teď ne, Marietto,“ přerušil ji.

„Ale, pane, já vám musím...“

„TEĎ NE, MARIETTO, PROSÍM, JDĚTE.“

„Já mu to udělám,“ nabídl se Rich a věci převzal. Služebná za sebou zavřela dveře. Oba mladí muži tiše vyčkávali, co jim Charles řekne. Trápila je nejistota.

„JÁ JSEM PŘESNĚ VĚDĚL, ŽE TO TAKHLE SKONČÍ,“ začal se bolestivě smát Charles a z očí mu skapávaly slzy, „NEMÁM PRAVDU, G A S T O N E??... Já – vždyť já jsem vlastně ŠPATNÝ ČLOVĚK,“ pronesl Charles a vypadal, že se sám svým slovům diví.

„Ne, nejste, pane Charlesi. Já mám doma všechny vaše knížky a... a moc mi pomohly... opravdu,“ přiznával se Rich.

„JENŽE TO BYLA LEŽ... PRACHSPROSTÁ LEŽ. JÁ UŽ JSEM O SVOJE SCHOPNOSTI DÁVNO PŘIŠEL. UŽ PŘED DESETI LETY! A VÍŠ, CO TEĎ DĚLÁM?“ Charles se podíval pronikavým, avšak zamlženým pohledem Richovi do očí, „VÍŠ, CO TEĎ DĚLÁM???“

„... Ne,“ odpověděl Rich, „ale nemusíte mi to...“

„LŽU A FALŠUJU EXPERIMENTY. VYBÍRÁM PENÍZE ZA NIC. ZA LEŽ. UBLÍŽUJU LIDEM. MANIPULUJU S DŮKAZY... S LIDMI... SE VŠÍM... TAK CO, ŘEKL JSEM TO SPRÁVNĚ, G A S T O N E??... TAK TOHLE'S PO MNĚ CHTĚL, GASTONE, O TOHLE TI NÁRAMNĚ ŠLO, DOSTAT ZE MĚ PRAVDU, ALE JÁ TI UKÁŽU, JAK UKRUTNĚ ŠPATNÝ A ZVRHLÝ ČLOVĚK JSEM!“

Charles chvíli zhluboka dýchal, a pak se zklidnil. Zřejmě čekal nějakou šokovanou reakci ze strany svých společníků. Ti se však na něho dívali zcela jiným pohledem. Nevěděli, jestli s ním mají soucítit, nebo se ho bát.

Charles pokračoval: „Víte, co je nejsrandovnější? Že já jsem tam vlastně přišel pomáhat. Chtěl jsem ty děti zachránit, protože Da Master by je zničil! Já, blbec, jsem jim chtěl pomoci, a kde jsem skončil?... JAKO TA DRUHÁ NEJHORŠÍ ZRŮDA!“

„Ale ne, pane Charlesi,“ ozval se Rich.

„Reginald.“

„Reginalde...“

„... Víte, já už vlastně nemám, co skrývat. Hodně lidem jsem ublížil a zničil jsem jim život.“

„Ale to určitě nebylo úmyslně, Reginalde, vždyť jsi jim chtěl pomoci,“ odhadoval Rich.

„Chtěl,... to chtěl,“ vzdychl utrápeně Charles. Najednou byl téměř klidný.

„... Da Master ty kluky trápil... To on měl zvláštní schopnosti... Koupil ten barák, protože stál na hodně špatném místě. Šla odtamtud negativní energie. Prostě zlo. To on totiž miloval a tím se živil.“

„Zlem?“ ptal se Gaston.

„Ano, zlem,“ pokračoval Charles, „v tom baráku se děly hrozný věci. Jednou jsem tam například šel do koupelny, a najednou jsem se probral a ocitl úplně jinde, a pak zase tam. Navíc se tam děly různé časové anomálie. Da Master to dobře věděl. Sám si tu budovu postavil tak, aby to zlo znásobovala.“

„Ale jak?“ vyptával se Gaston.

„To je věc architektury a rozvržení. Rozměrů, zakřivení stěn... a pak taky symbolů.“

„Aha.“

„No a já jsem tam tenkrát šel v hrozný životní situaci... to on věděl a nutil mě mít výčitky... ale já jsem jako jediný věděl o tom místě, o tom, jak je to místo hrozný... a tak jsem chtěl těm klukům pomoci... Ale nedalo se to...“ Charles vzdychl.

„Da Master mi vyhrožoval... Musel jsem jim ubližovat, abych jim pak mohl pomoci. Prostě jsem ten proces, kdy je to úplně zničí, musel urychlit... A pak jsem jim pomáhal, když už byli pryč, ale to nefungovalo!“

Charles znovu začínal zrychleně dýchat.

„A to ještě nevíte, co se stalo tenkrát, jak jsi měl hrát CityGold!“ vyhrkl kvapně, „tenkrát... tenkrát...“

Charles už neměl možnost větu dopovědět. Za pár rušných minut ho zběsile odvážela záchranka. Možná naposledy...

Závěr – Pravda a iluze

Rich s Gastonem si nedělali plané naděje. Ale modlili se. Teď, kdy s odstupem několika dlouhých hodin svorně vstupovali do nemocniční haly, oba věděli, co chtějí Charlesovi říct. Jedinou větu. Větu, která by vše vyřešila. Větu, po jejímž vyslovení by se situace změnila. Větu, která ještě mohla Charlese zachránit...

Nemocnice působila zevnitř smutným dojmem. Rich si všímal všech těch zamračených tváří příbuzných a přátel, kteří čekali na ortel vyšetřujících lékařů. Mnohým z nich možná v následujících minutách někdo blízký zemře. Jiným se ale jejich známý vrátí v pořádku domů. Život je loterie.

Z těžkých dveří do čekárny vyšla ošetřující sestra a za ní se s vážnou tváří vynořil lékař. Gaston čekal špatnou zprávu. Sám měl tajemství, o kterém nevěděl ani naivní Rich. Tížilo ho tajemství, které měl býval Charlesovi prozradit dříve, než bylo pozdě. Gaston zhluboka vzdychl a začal se třást. To on vlastně nepřímou mohl za to, že se Charlesovi přitížilo. To on ho...

„Jdeme za panem Charlesem, jak je mu?“ ptal se hned Rich.

„Omlouváme se, ale informace můžeme podávat pouze Charlesově rodině. Vy jste z rodiny?“

„Jsme synové!“ vyhrkl Gaston a snažil se použít všechn svůj herecký „talent“, aby zněl přesvědčivě. Sestra se na něho nevěřícně podívala, ale pak přejela zrakem na Riche, jehož bezelstný pohled ji obměkčil.

„Dobře tedy... pan Charles je stabilizovaný... ale prozatím pan doktor nedoporučuje návštěvy. Pan Charles je velmi slabý.“

„Prosím,“ obrátil se úpěnlivým hlasem Gaston na doktora, „prosím, je to důležité!“

„... Dobrá tedy, zeptám se pana Charlese, zda si návštěvu přeje,“ odvětil lékař.

Gaston chtěl něco namítnout, ale Rich ho chytl za ruku. Střetli se pohledem a Rich na Gastona slabě kývnul. Snad věděl, co dělá.

Pan Charles si opravdu návštěvu přál. Když však Rich s Gastonem vstupovali do prostorného pokoje, našli ho v napjaté poloze plné očekávání, ze které se však brzy rezignovaně opět svezl na postel.

„Já myslel, že to jsou...“ vyhrkl, ale pak zpozoroval, že v hloučku za kluky jde nemocniční sestra.

„Tati!“ zvolal teatrálně Gaston. Charles přísahal, že pokud se z nemocnice ve zdraví vrátí, pak tomu „herci“ sežene opravdovou práci, aby se už nemusel takhle ztrapňovat. Gastonovi dočista chyběl talent.

„Slečno, prosím...“ obrátil se Charles na sestru.

„Ale pane Charlesi, v téhle situaci vás nemohu nechat bez dozoru.“

„Bude to jen minutka,“ zaprosil Charles a nemocniční sestra rezignovaně odešla.

„Reginalde,“ vyhrkl Rich a oči mu svítily, „Da Master se neživil zlem. Da Master chtěl ničit dobro!“

Charles na Riche nevěřicně zíral.

„Je to pravda,“ přisvědčil Gaston, „to, co jsi mi říkal o tom Royaltonovi... nebyla to pravda. Já – já jsem si Royaltona vymyslel.“ Gaston studem klopal oči.

„Cože?“

„Byl to můj imaginární kamarád.“ Ta slova se Gastonovi nepronášela lehce, „chtěl jsem prostě ohromit kluky z ulice. Oni se stále chlubil tím, jak kradou a ničejí auta, a já neměl nic... Tak jsem jim pověděl o Royaltonovi.“ Gaston vzdychl a pokračoval: „všechno jsem udělal tak, aby to dávalo smysl. Snažil jsem se to udělat tak, aby to znělo přesvědčivě... jenže mě nenapadlo, jak moc se ta historka uchytí. Táhlo se to se mnou šest let... Tenkrát jsem ale trochu pomáhal bezdomovcům. Nosil jsem jim svoje svačiny. Jednomu z nich bylo jenom osmnáct, a tak jsem ho poprosil, jestli by neřek', že je Royalton...“

„A to myslíš, že na tohle Da Master skočil?“ ptal se Charles.

„Právě že neskočil. Všichni zjistili, že jsem si to vymyslel, a smáli se mi. Měl jsem ostudu v celý čtvrti. Da Master mi pak nabídl, jestli nechci odtamtud vypadnout a hrát CityGold. A já neviděl jinou možnost, a tak jsem jel. On na tu historku s Royaltonem samozřejmě neskočil, ale tobě ji tak asi vyprávěl a tys mu věřil.“

Charles nevěřicně zíral.

Slova se ujal Rich: „Reginalde, Da Master věděl, že jste oba hodní a chcete pomáhat, a tak to na vás takhle nastražil. Vy jste nebyli zlí, ale on jo. A právě proto silně pochybuju, že ta historka s tím pacientem, co mi Gaston o tobě řekl...“ Rich slova záměrně nedopověděl. Charles překvapením otevřel ústa. Všechno mu začínalo dávat smysl...

„Charlesi, já jsem lhal!“ vyhrkl Gaston, který až doposud sbíral síly na šokující přiznání, „nikdo za mnou nebyl, to já jsem chtěl, aby sis myslel, že to vyšetřují, protože jsem... zadlužený!“

Rich vykulil oči. Charles ale zůstal klidný.

„Já vím, že to nevyšetřují,“ odpověděl překvapenému Gastonovi, „zjišťoval jsem si to hned, jak's mi poslal ten dopis. Vyšetřování bylo uzavřeno před osmi lety. Došli k závěru, že za nehodu mohl pouze Da Master. Já jsem ale myslel, že na mě máš něco jiného, za co mě chceš udat...“

„Ne, to rozhodně ne!“

„Ale,“ vložil se do hovoru Rich, „já teď teda nechápu jednu věc – když jsem se dostal do té budovy, tak tam přece byli strážníci, a to oni mě tam přece zamkli.“

„Časová anomálie,“ odpověděl bez rozmyslu Charles, „to se tam občas děje. Taky já sám jsem nemohl otevřít jeden ten poklop, když jsem tě tam šel hledat, a určitě byste neuhodli, kdo mi ho nakonec otevřel!“ Charles udělal dramatickou pauzu a pobaveným pohledem se na své společníky podíval: „Sám Da Master!“

Charles se začal s úlevou smát a Gaston se k němu přidal.

„To by asi Da Master koukal, kdyby zjistil, že to on mi vlastně pomohl,“ smál se Charles.

„To jo,“ odvětil pobaveně Gaston. Charles si rukou protíral usazené oči.

Když se konečně všichni uklidnili, Charles se vážným pohledem podíval na Gastona.

„Podej mi ze skřínky šekovou knížku,“ řekl.

Gaston poslechl.

„Tak kolik?“ ptal se Charles.

„Já...“

„Kolik, ať to sem napíšu a máme to za sebou...“

Gaston Charlesovi pošeptal částku. Charles šek vyplnil a bez náznaku jakéhokoliv zdráhání ho Gastonovi podal. Gastonovi spadl úlevou obrovský kámen ze srdce. Nechtělo se mu až věřit, že všechny jeho problémy touto chvílí končí...

„Já ještě něco nechápu,“ ozval se opět Rich, „ten Da Master, když byl tak zlý, byl to vůbec ještě člověk?“

Charles se usmál: „Ty myslíš, jestli nebyl reptilián, nebo tak něco?“

„No...“

„Poslyš, tohle jsou jenom báchorky, který si lidi vymýšlí. Reptiliáni podle mě neexistují. Da Master byl člověk, jenom měl prostě nějaký schopnosti, kterými si pomáhal. Věděl něco o magii, symbolech, ale zároveň ovládal svět internetu a elektronické komunikace. Dobře znal fyzikální zákony. Používal infrazvuk. Ale uměl hlavně manipulovat lidmi a využíval emocionální nestabilitu mladých. A čemu nerozuměl, na to si najímal jiné. Nic víc.“

Do pokoje opět vstupovala netrpělivá sestra.

„Ještě vteřinku, slečno,“ odbyl ji Charles.

„Škoda, žeš neviděl žádný klip z Da Master's Production,“ pokračoval Charles směrem k Richovi, „tam by sis toho hodně uvědomil.“

„Já jsem viděl všechny od CityGold,“ ozval se Gaston, „nejvíc si pamatuju ten, jak tam byla ta hora zlata a CityGold se v ní válel a měl na hlavě tu královskou korunu.“

„A všim' sis, co v tom zlatě bylo schovaný? Viděl's, co bylo napsáno na tý koruně?“

„...Ne...“

„Tak to buď rád...“

Charles vzdychl. Před očima mu právě v plných barvách vyvstaly stíny minulosti, kterých se potřeboval zbavit. Doufal, že jednou dokáže uniknout těm dotěrným hlasům svědomí, které ho doprovázely takřka na každém kroku. Doufal, že jednou bude volný...

V roce 2037, deset let po tragédii, bude budova Da Master's Production zdemolována. Podnět vzejde od vlivné Richovy rodiny.

Charles společně s Gastonem založí charitativní centrum pro duševně nemocné. Pomohou stovkám lidí. Alespoň částečně se tak zbaví nepříjemných hlasů svědomí.

Nové metody bádání prokážou, že se Reginald Angelo Charles v několika aspektech mýlil, avšak

jeho závěry budou prezentovány jako klíčové i za dalších třicet let.

Ne všechny osudy bývalých rapperů z Da Master's Production budou dohledatelné a ne všechny budou mít šťastný konec.

V následujících dekádách ještě vznikne několik dalších pokusů o založení podobné hudební společnosti po vzoru Da Master's Production, než se lidé konečně poučí a přestanou experimentovat s „nadpřirozenem“.

